N. A.
Mahabharatā : Karnaparwa
महाभारत : कर्ण पर्व
Marathi
Paper - Handwritten
N.A. (Very old)
12 Folio
11.4" x 9.4"
Complete

श्रीगणेशाय नमः ॥ ॥ जन्मेजया पास सांगे वैशंपायन ॥ पंडुपुत्र पावले क्लेश नाना ॥ येथून कर्णपर्व संपूर्ण ॥ ह्मणवि ते जैसे कृपा ॥ १ ॥
शार द्रुतदुर्योधन ॥ अश्वत्थामा जो गुरुनंदन ॥ सांवीया शीघ्र राजसती जाऊन ॥ समाधान करीते हा ॥ २ ॥ प्रातःकाळीं सेनाशीरा फळें
गळत तरूवर ॥ जैसा द्रोणाविण वृथा सप्तमुद्रा ॥ शून्य सर्व दिसतसे ॥ ३ ॥ सकळ सैन्य नाथ याभीतो ॥ सांगतीआ तानुरे अंतरा ॥ राजे
हातीची गळत ॥ नक्षत्र पडली ज्यापरी ॥ ज्ञा दुर्योधन सांगे कर्णवीरा ॥ बाळ मैत्र प्रीतिपात्रा ॥ तुसी या बळें उदारा ॥ नगराग्नी
इंद्रासी ॥ ४ ॥ भीष्म उभती द्रोण ॥ पांडवां कडे संचे मन ॥ गंगानंदनें दश दिन ॥ युध्य उगे चालविले ॥ ५ ॥ पांच दिवस द्रोणें
पाठे ॥ युध्ये करुन केले काये ॥ शत्रु नीति जन्म वाजाया ॥ इंद्रिलाना हीत हत ॥ ६ ॥ परम कपटी कृतघ्न ॥ तरी न पावले आपेश मर
णा ॥ कर्णा तुम्ही त्याजसाठी ॥ सेना रक्षीयया वरी ॥ ७ ॥ पुत्र पाहती तुमता त्याची ॥ तुजपुढे काय सेतुबुद्ध ॥ मग सुवर्णपात्र भरूनी
रा ॥ दुर्योधनें आणविले ॥ ९ ॥ अभिषेक करून प्रीती ॥ कर्णा केला सेनापती ॥ वस्त्रें भूषणें अश्व हस्ती ॥ दुर्योधनें दिधले ॥ १० ॥ अ
रिष्टाना ऋषिकेदाने ॥ बहुत देव विली सुयोधनें ॥ वोवाळून वस्तु घली निंबलोण ॥ नीच याचकां देत असे ॥ ११ ॥ पार्थ मित्र गोवि
श्वकर्ता ॥ यावरी तुम्हा राधीसावित ॥ सर्वांस रा ज्ञा आज्ञा ॥ सकळ चिंता नाशली ॥ १२ ॥ मग आदित्य हृदय जपोन ॥ करी त्रीचा
कल्पअर्घ्यदान ॥ सूर्य अस्तन प्रसन्न ॥ युध्य अर्जुनासि घाला ॥ १३ ॥ विजयरथा रूढ पार्थ ॥ नानातुरे वाजली अद्भुत ॥ कौरव सहि
त हिरण्य गर्जतुन ॥ नथारूढ जाहला ॥ १४ ॥ मग विस्तृत वेळा ॥ रन मणी तनुत्रे चीयेला ॥ पांडवीवीरू आकाळिला ॥ अर्ध चंद्र
वत ॥ १५ ॥ राटली जैसी खगमंडले ॥ तैसे पांडव सैन्य चालले ॥ परीघ्र्यंत न धरीते वेले ॥ लवितासज लठलाली ॥ १६ ॥ रिके उपा
धासी धर्म नृपती ॥ मौन वित परम प्रीती ॥ सांगे आजी कर्णप्रती ॥ वधून विजय हो यश ॥ १७ ॥ नगपंडिता स हुताल या ॥ पस्वरवी अ
सोत तुझी या बाह्या ॥ हृदयी प्रेमे आलिंगुनीया ॥ लगोळीये अक्षय असो ॥ १८ ॥ जगदंधा जो विश्वकर्ता ॥ सांवेक रिधर्म देता पार्था ॥ ह
रीकृच माया तुं चपिता ॥ बहुत अता काय बोलू ॥ १९ ॥ तुम्ही मेली हृदया स्वामि लिंहा ॥ जो पूर्णब्रह्म सच्चिदानंद ॥ तो गोपाळ पीआ
दी कर्णवधा ॥ करवीन कृष्ण टाळा तीजा ॥ २० ॥ वोघ धडकली प्रबळ ॥ गजरजा हाल परमतुंबळ ॥ येक वाटले चातुरंगदळ ॥ परमा
वेशे भीडती ॥ २१ ॥ पक्षी उडती रसा वदनी ॥ तैसी सीरे उसळती गगनी ॥ कीतेक हुटू खेलती रणी ॥ कौरवपांडव आवेशे ॥ २२ ॥
तैसे पंचक त्रीपाद रर ॥ तैसे वीना चपडिले करे ॥ मुकुट पडिले अपार ॥ वीरवर्याचे सळकती ॥ २३ ॥ कबंध उठोन सिद्ध गता ॥
नाचोन टाळीया वाज विती ॥ आली मुक्त जाहले रथी ॥ परम गतीपावले ॥ २४ ॥ समर तकुंभ भाडपरती ॥ पासह्रवो न सिरे
तासती ॥ आणी रंग सौपेपाव लोगती ॥ लगोन नाचती आनंदे ॥ २५ ॥ उर्ध्वविपे येरे सिरे जाती ॥ सवेच माघारे कोसे फिरती ॥
तरीनाशिवंत खगनिश्चिती ॥ क्षणीक वस्तीकाय तो ॥ २६ ॥ पार्थरथी वैकुंठनाथ ॥ यादेखता आली जाहली मुक्त ॥ नल गेरखगना शि

वंत॥ वीरपरतत्तल्यावेउनीया॥२७॥ ऐरावतीसमान हस्ती॥ हीरे पञ्च जडिले दांती॥ मुक्ताजालपाखरी मिरवती॥ समीरगतीच्या
वेगेंसी॥२८॥ सादीपावरी कवच लेऊन॥ वेष्टोनध्याविला भीमसेन॥ तो क्षेमधूर्ती कौरव तीहूडुन॥ जो हीगजाझुंजाला॥२९॥ सिं
हनादें घोगर्जती॥ ऊरलात वज्रकवच इभ फिरती॥ परस्परें बाण सोडिती॥ चापे तोडितील घूलिया॥३०॥ शास्त्रसंख्य तोम
र॥ क्षेमधूर्तीने सोडिले अनिवार॥ हृदयी ताडिला द्रौपदीपुत्र॥ पृथ्वीरें नीचा तेधवा॥३१॥ भीमें नूतन चाप घेऊनी॥ हृदयी ता
।७।। ताडिला विशाती बाणी॥ सर्वेची गदाघाये करूनी॥ इभ रणीं संहारिला॥३२॥ क्षेमधूर्ती अवनिला घेऊन॥ भीमावरी पडि
लाये उन॥ तो भीमे गदाघाये करून॥ केला चूर्ण निमिगती॥३३॥ कौरवदळी हाहाकार॥ पुढें धावीला मारीचकुमार॥ सा करी सो
डितशर॥ नकुलवीर खोटला॥३४॥ भीम अलागुरुनंदन॥ विंद अनुविंद दोघजण॥ ते दुर्योधनाचे बंधुजाण॥ मावरी सात्यकि
धाविला॥३५॥ श्रुतकर्मा अलाी॥ चित्रसेना॥ धर्मराज अलासुयोधन॥ समसप्तकावरी अर्जुन॥ कृतवर्म्यावरी शिखंडी॥३६॥
शैल्यश्रुतकीर्ति दोघजण॥ सहदेव अलादुःशासन॥ केकयअली धृष्टद्युम्न॥ परमवेशें ऊठली॥३७॥ विंद अनुविंद चि
शिरें॥ पाडिलीं तें सात्यकीवीरे॥ युध्यतो तीक्ष्णगजरें॥ उर्वितळ मळी॥३८॥ ईकडे श्रुतकर्मा चित्रसेन॥ दोघांबाणी भरिले
गगन॥ चापे अलीशं इने॥ देती बाळे परस्परें॥३९॥ श्रुतकर्मा तो द्रौपदीपुत्र॥ तेणे कर्म केले विचित्र॥ चित्रसेनाचे शिर॥ दि
व्यशरें उडवीले॥४०॥ श्रुतकर्मा माता वीर॥ बाणी कौरव केला जर्जर॥ मस्तक डोलवती नृपवर॥ तर्जनीस्व धुडचलूनी॥४१॥
श्रुतकीर्ति द्रौपदीकुमर॥ तेणे भारिला अनिसार॥ प्रतिविंध्ये चिवीर॥ धृततानल्ग तावधीयेल॥४२॥ कौरव अबद्धे वरवा
ळले॥ प्रतीविंध्यावरी कोसळले॥ नानाशस्त्री वर्षले॥ येगदाची चे करुनी॥ तो द्रौपदीचा ज्येष्ठनंदन॥ तो जाला धर्मापासुन॥ तेणें
प्रतापे करून॥ शस्त्रे छेदिलीं आवध्याची॥४३॥ मारतो वीराचे भार॥ तेणे बाणीं केले जर्जर॥ पाठी देउनी धार्तराष्ट्र॥ पळतें जा
हलेतयापुढें॥४४॥ ईकडे गुरुसुतावरी भीमसेन॥ धावीन्नला जाहला बहुत बाण॥ सहस्त्रशरी अचार्यनंदन॥ आच्छादित भीमातें॥४५॥
करीवरी करीतीजलधार॥ तैसे ते भीमन गतीशर॥ सिंहानादें कुंवीपुत्र॥ भरी अंबर तेधवा॥४६॥ पांच शतबाण करून॥ भी
मे खिळिला गुरुनंदन॥ तोडुन टाकिला स्यंदन॥ सूततुरंगसमवेत॥४७॥ चरणचालि गुरुसुत॥ धकोंदराचे रथछेदित॥ दोघे
सिंहनादे गर्जत॥ देव कोंपती विमानी॥४८॥ गदा घेउन दोघे जण॥ चरणचालीकरिती भोउण॥ दोती दळीचे वीर पाहोन॥ धन्य धन्य पु
ध्यावानिती॥४९॥ नानागतीमंडळे करून॥ धीरकचमक वैसका उढाले॥ गदा सगर तामुसळे अग्न॥ दहे पोळे नपलता ती॥५०॥
गदाघाये दोघा ती साक्षता॥ आलीते हीम ता मुर्छना॥ रथ आणुनद्दोघे जता॥ नेते तेहतले दोहीकडे॥५१॥ यावरी तो सुभद्राकां
त॥ वेगे धाविन्ना बाणवर्षत॥ कौरवदळी अकांत॥ शीरें अपार छेदिलीं॥५२॥ नाहीनरीत कमळें॥ तैसे शिराचे भार पडिले॥ नथा
चे भार स्वछेदिले॥ सहस्त्रा बधीते धवा॥५३॥ सहस्त्रवीर रणपंडित॥ नाना लीरोब लवंत॥ सानुनयये करसुभद्राकांत॥ बोलगणीत

वैशंपायन॥५५॥पुच्छावर्णीबसतेज॥वारेनारकरी विजोज॥हेनसाहेच द्रोणतनज॥वर्षितभल्लधाविला॥५६॥शतबाणी
अभिमन्युतात॥खिलता जाहला कृपयासुत॥सहस्रबाण पार्थी॥विंधिता जाहला तायते॥५७॥भूमंडळमध्यलक्षुनी॥पा
र्थेकेले तिखाबाण॥तो गुरुसुताचीं कपाळीं संपूर्ण॥भेदोन गमुखा जाहला॥५८॥अनेकशस्त्री भेदिले क्षेत्र॥भयोनाजैसा दिसे
गुरुपुत्र॥यावरी कौरवसर्वत्र॥केले जर्जर इषुघाये॥५९॥रथकर्मी वर्णीकर्मीजाणा॥पंडितांचीं वालेरसना॥सांचवेगे
करुनि देखणा॥सोडी बाण पार्थ तो॥६०॥उभयतांचे समसंधान॥कोट्याकोटि तोन कळे मार्गण॥विद्युल्लते जैसे सायकास
ना॥सलक्ष का नाडीवे दिता॥६१॥अरसोबाण जाळीजर्जर॥पार्थे केले गुरुकुमार॥मग ओगळाउन तो महाशूर॥कर्ण
दळीप्रवेशला॥६२॥शतशतबाण शकुनी॥उभयकृष्णार्जुने दिले सत्वरी॥समरभूमीसी घटीकाद्वनी॥महावीर मीडळातो॥६३॥
यावरी पार्थे शकुनी दिव्य शर॥रंधा राचे उडविले शिर॥उभा युध्यमहावीर॥तोही तैसाचि वधावीला॥६४॥कृष्णम्हणे पार्थवि
रेशा॥क्रीडसी काय बहुकाळ ऐसा॥आता कर्णवध सील केसा॥लवकरी युध्याते॥६५॥उभायुधाचे शिरजाण॥अर्जुने छेदिले
नलगता क्षण॥इकडे भेपतीआंगदानुज॥नकुले नलीपाडिले॥६६॥नकुलावरी दुःशासन॥धावताते द्वावर वर्षत बाण॥स
तस्व सायक यकून॥समरीं दुर्जनस्व लीयेला॥६७॥दुःशासन विकुलरथी॥देखोन रथफेरवी सारथी॥मग तो नकुल सुमती॥
कर्णाप्रती बोलत॥६८॥ताअनर्थ द्वावयामुळ॥अरे कर्णा तुं चक्रे वळ॥इकडे समारण्य तिळ॥ओक्यासना वरे बिले हे वा॥६९॥
आजि शंटकीवायतासी रैरव तीमानसज्जालीबरे॥कर्णीसगोन कुळारे॥युध्यकरिपाहो कैसे॥७०॥कर्णीपरमकोपोनी॥न
घि कुळविंधीलासजीबाणी॥जैसी सायकीं करूनी॥सूर्यसुतासे दिला॥७१॥कर्णीचापरमप्रताप॥छेदिले नकुलाचे चाप॥शतबा
णीकवचदेदिप्य॥सवेचछेदुनपाडिले॥७२॥नकुलाकुनस त्रीबाणी॥कर्णछेदिले बाणासन॥सवेचतेगेनुतन॥चाप
घेतलेठसकी॥७३॥तीनिशतबाणी॥नकुलविंधिला तयेक्षणी॥रथटाकीला तोडुनी॥सारथी कच्छे दिला॥७४॥नकुलेपरि
घटाकिला॥तो कर्णी मध्ये चुर्ण केला॥मगमाद्रिसुतनी घाला॥समरसोडुन तेथवा॥७५॥तो कर्णी धावोनि तवेला॥चापघातले
नकुलाच्या कंठा॥मगहसोन आरे बाळा॥कैसे अताकरसील॥७६॥मगकुंतीचे वचनस्मरुन॥नकुळे दिधला सोडुन॥लाजोम
नसभो रुदरा जीव्यान॥समनीसर्वथा येउ नको॥७७॥वीरखपातसमान पाहीन॥तुवा करावे युध्यकंदन॥सुयीच्यार श्रायेवढे
वदन॥शांतपर्वतकेवी माये॥७८॥कल्पांतविजघा वोनी॥शलभ केवीधरावदनी॥लवणनौका सिंधुजीवनी॥केवीतरोनी जाई
ल॥७९॥लरोक का सोनी॥लोपे पार्थ आउआउनी॥परमळुद्धी वेतोउनी॥नकुलपायीपरतला॥८०॥पांचाळांवरी कर्णी युमी
लाते द्वावर्षिता बाण॥सुरूहूनिअतीगुलककाण॥युध्यदानुणकीते जाहले॥८१॥कर्णीधालिता बाणजाळ॥पळाले पांचा
ळदळ॥हेदेखोन प्रतापशील॥हरियरध्वजधाविला॥८२॥कौरवदळमता मार्गणी॥पांचैमारिले तयेक्षणी॥संस्कृतीचे

शरउठउनी॥ आकाशपंथेंधाडिता॥८॥ सप्त सैनाथाविलातेक्षणी॥ कोंतें तोमर हातीघेउनी॥ हृदयीताडीलाचक्रपाणी॥ नृथास
मीपयेउनाम॥ ८॥ तेणें मुर्छना आली वीरें॥ गळाले हातीचेबाग दोन्ही॥ ऐसें देखोनी पार्थवीरें॥ शर सोडिला शत्रीमुखा॥ ८५॥
सप्तसैनाचें शिरउड विलें॥ कौरवसैनें तपाडिलें॥ सुशर्म्यासी विंधिलें॥ वक्षस्थळी सप्तशरी॥ ८६॥ रथ वधलेउन कमळाव
रे॥ त्यावरूनधरिलें वागदोरें॥ मग लक्षावधी शिरे पार्थपाडिले विरवीराची॥ ८७॥ मांसरुधिरीनवहता॥ चक्रें नचलती अश्व वो
ढिता॥ गज अश्वकलेवरपाहता॥ पर्वतातुल्यपडियेली॥ ८८॥ रथासी नचले वाट॥ आरिभारपडली आचाट॥ कुंडलासहीत अ
पार मुगुध्या र लोगतापडियले॥ ९०॥ कितेक रितरथ वोढुनी॥ अश्व हिंडती रणांगणी॥ मोकळे कुंजर उचलोनी॥ फिरका
विती रथस्थाते॥ ९१॥ तों रथारूढ दुर्योधना॥ आला पार्थविरोधा वोन॥ सोडिता जाहला शतबाण॥ कृष्णार्जुनालक्षुनीया॥ ९२॥
पार्थेसोडुन शर॥ छेदिलें समस्त छत्र चामर आतपत्र॥ सारथी रहें वर चापतुणीर॥ पाडितेजाला कुंतीपुत्र पार्थें॥ ९४॥ पार्थें सोडुन शस्त्र
मगयेक॥ निर्वाणीचा बाण॥ पार्थें शिष्यसोडुन॥ तो लागला योद्धे छेदुन॥ कृपयासुतेपाडिला॥ ९५॥ ऐसें युध्य होता पोरंधर॥ तो अ
स्ता गेला सहस्त्रकर॥ वाद्येंवाजविती वीर॥ शिबिरा गेले अवलालिया॥ ९६॥ कौरवदळीचे वीर थरकत॥ वानिती पांडवाची पुरुषार्थ॥
कर्णपराक्रम हुता॥ दुर्योधन वानितसे॥ ९६॥ कर्ण बोलतो दुर्योधना॥ उद्यावधीनमी अर्जुना॥ तरी चापातीन तुझ्या वचना॥ नाहीत
री भेटनेधी॥ ९७॥ भार्गवचाप बाहे मजजवळी॥ परी वासवी शक्ती वेचुनी गेली॥ मज वीणा थोरलागली॥ ते बहीरवदता न
थे॥ ९८॥ तुजंगाचे पडिलें दंत॥ महाव्याघ्राचे तोडीले हस्त॥ की आडोंतपडिला भगनाथ॥ तेवीसहसमवत्या जाहलो॥ ९९॥ या
चीया रथावरी हरीहरा॥ विजयरथ चापतुणीरा॥ मजसारथीनाही चतुरा॥ तरी येकवासुयोधना॥ १००॥ अश्व हृदय संपुर्ण॥
शैल्यपकीयेक जाणे कृष्ण॥ धनुर्धर मी येक की अर्जुन॥ तिसरा नाही ये वेळे॥ १॥ शैल्यसारथी होइल जरी॥ तरी उद्याच पार्थ मारीन स
मरी॥ यावरी शैल्यपाविसेसी बीरी॥ दुर्योधन येता जाहला॥ २॥ वरुतकर स्तुती॥ तुं मज आप्त नलोई नृपती॥ होयकर्णाचा
सारथी॥ येक दिवस महावीरा॥ ३॥ ऐसें ऐकता बोल॥ कोपारूढ झाला शैल्य॥ म्हणे कर्ण सुतपुत्र हीन येकवेळ मीभूपाळ
माद्रदेशीचा॥ ४॥ मी येकलाच युध्य करून॥ पांडवदळ संहारीन॥ तुवां मज विला मह्यां अपमान॥ तरी मी जाईन स्वदेशा॥ ५॥ मी
राजपुत्र क्षत्रपती॥ पृथ्वी पालीन पाळथी॥ कीनातपुत्र कर्णहीनजाती॥ मीसारथी यास कैसा॥ ६॥ मग नम्रता धरून॥ वदत बोल
ती दुर्योधन॥ तुजहून थोर नव्हे कर्ण॥ हें संपुर्ण मीजाणे॥ ७॥ मजदेयी जीवदान॥ ८॥ त्यासारथी जाहला श्रीकृष्ण॥ त्री
पुरवधी चतुरानन॥ सारथी जाहला शिवाची॥ ९॥ तुं कृष्णाहून निधेश॥ ऐकतां संतोषला सैल्यवीर॥ म्हणे सारथी हो
तो निर्धार॥ कर्णाच्या मी आवरी॥ १०॥ परी मी बोलेन जे स्वभाव॥ ते कर्णें उगें च सोसावें॥ ते तो अवश्य कर्णें बोलावें॥ दुर्यो
धन आवश्य म्हणे॥ ११॥ मग अधिक बोलता कर्ण॥ मी आथीन रथसोडुन॥ सासना टोपे अर्जुन॥ हे पुढें मीजाणतसे॥ ११॥ स
थापितें तो मारिला अर्जुन॥ हरा रूपें पील सुरश्रीकिन॥ तुम्हा कील संहारुन॥ क्षतामात्र न लगेता॥ १३॥ यावरी बोले सु

योधन ॥ तुं कर्णासी टाकिसी निर्भटुन ॥ ऐसें तो मी यत्न लागतो ॥ १३ ॥ अपरि जैसा ध्यनुर्वेदपरायण ॥ कुंभीनीवरी दिसेना ॥ १३ ॥ घटो
त्कचाची माया ॥ ब्रह्मादिका नये आया ॥ तो वासवी टाकुनीया ॥ क्षणमात्रे मारिला ॥ १४ ॥ जेतो जत जरि केला भीमसेन ॥ नकुळा प्रा
गल्भाचा पथ्यालन ॥ मागुती देउन जीवदान ॥ सोडिला उनबल लागुनी ॥ १५ ॥ शौल्य म्हणे जे बोलेन ॥ सो सुजन ने शब्द प्रतीवच ॥ मना
सये पील ते द्याजायीन ॥ नसे उणाध्यीन कोणाचो ॥ १६ ॥ मग कर्णी च्या गळा घाबोन ॥ सुयोधन ने प्रीती मिठी घातली बा ॥ लक्षोउन धुणी
सीवधुन ॥ विजयतो उमयई को ॥ १७ ॥ पावरी बोले तरणीकुमर ॥ शौल्य सारथी दुष्कार ॥ वेरियास यदुवार ॥ नकुनि आल्हास निर्भ
भ चित्तो ॥ १८ ॥ गांधार लगे शौल्याला गहन ॥ तैं साध्यन जैसा स्तृ ॥ हितो कृष्ण ॥ तैं साच तुं नधी माझ्या कर्णा ॥ दुष्ट वचन बोलो
नको ॥ १९ ॥ अरुणो सूर्यास नम्र तुं अवस्थर ॥ तथा वरीच तिला भास्करा ॥ माद्रिबंधु सजगरी ॥ धुरेसी सारथी जाहला ॥ २० ॥
इंद्राचे रथी मातुळीस तेज ॥ की मित्ररथी जैसा सुपर्णाग्रज ॥ रथ चालवी जैसा मद्रराज ॥ ते वीजा हलसमुद्री ॥ २१ ॥ शंभुसार
थी स्वयंभू जाला ॥ तैसा चतुं चाळवी यांदना ॥ उदयाचला वरी सहस्त्रकीरण ॥ तैसा कर्ण तैं रथी दिसे ॥ २२ ॥ धनुष्य टणत्कारिले ते क्ष
णी ॥ खणत्कार ताळ घ्युच्छिक, णी ॥ तो वाद्य नाद ध्वरणी ॥ डळमळू लागती तेधवा ॥ २३ ॥ कर्ण लागे प्रेरीत दळ ॥ आजि पांडवांसी
भीमा जीन ॥ शौल्य म्हणे बोलसी वचन ॥ तितुके निर्फळ सर्व ती ॥ पार्थ अर्जुन कोस्तुरा ॥ इही पराक्रम केले जो धारे ॥ ते मनांत आण श्री
वारंवार ॥ वृथा वचन करुं नको ॥ २४ ॥ येके सुखी केला पावक ॥ येके मारिले शतही कीचक ॥ गोग्रहणी वस्त्रे हरी सुभ ज्ञानायक ॥
भीमे बकमर्दिला ॥ २५ ॥ पार्थे निवात कवच मारिले ॥ रणी ॥ भीमे हिडिंबराक्षस केला मर्दुनी ॥ सासतुजों कीन लाजसी न रणी ॥ पार्थ
वळगना तुसी हे ॥ २६ ॥ जो न देखसी वानरध्वज ॥ भीमे जो अपटिल नाही तगज ॥ तो वरी चतुर्व तेज ॥ शब्दबळ जाणपा ॥ २७ ॥ कर्ण
लागे व्यर्थ काये बोलोन ॥ दाखवीन करणी चक्रे करुन ॥ अकली मेघ करी गर्जन ॥ तैसे भषण कायसे ॥ २८ ॥ वाध्य गजरे कौरव भार ॥
उभे कर्णाच पाटसी सा हर ॥ जैसे यजमान भोवते आश्रीत विप्र ॥ भाग्य देखोन दादुली ॥ ३० ॥ तो जाहला अपशकुन ॥ धोडप उलिके अ
उरवलोन ॥ टश्वानी शीन अनुलोमेन ॥ तथा पुढे पाकिली ॥ ३१ ॥ धुमकेत सिखाकेत दंडकेत ॥ गगनी उदेले अद्भुत ॥ परी तो अपशकु
न न गणी सुर्यसुत ॥ वीरश्री मदे केली या ॥ ३२ ॥ कर्ण बोले पुतु पार्थ ॥ आजि रणी मारीन पार्थ ॥ की श्रीकृष्ण गुरु बोले तो पंथ ॥ मीही
धायीन लक्षुनी ॥ ३३ ॥ शौल्य म्हणे लनोरथ ॥ जैसे दारिद्र्याचे सर्व व्यार्थ ॥ की भीष्म मृतु तो बोले वैथ ॥ तैसें तुं चिंतिसी जेम बोते ॥
तो सिंधीन पावेल लवा ॥ ३४ ॥ तबक उणी सागर ॥ नका अणी देवेंद्र ॥ खोटे गऊ णी उमावर ॥ समान कैसी तो सी पां ॥ ३५ ॥ तरणी अ
णी उठ गरुडा ॥ नालिका उणी सहस्त्रवदन ॥ पक्षि साउणी पाषाण ॥ कैसे सम होती पां ॥ ३६ ॥ खद्योत उणी चंद्र ॥ राक्षस उ
णी रामचंद्र ॥ कंसा उणी कलावर ॥ कैसे समान होती पां ॥ ३७ ॥ तैं सा राधेय उणी धनंजय ॥ पृथ्वी कैसा सम तोय ॥ तुझ्या प्रा
क्रम काय चालाया ॥ कौरव भोवते मेळउनी ॥ ३९ ॥ द्रौपदीस नेता जयद्रथ ॥ पार्थपाठिकार लोसि रीपार्थी ॥ कोण वर्णांध वनी ता उर्ध्व बंधे

विभ्रम सपुतु षार्थी रोड विले ॥ ४० ॥ कौरव बांधव तो आकर्षूनी ॥ तुं पाहला सयें तलेरा ला ॥ आता लागसी जीकीन अर्जुन ॥ व्यर्थ
वल्गना तुजी हो ॥ ४१ ॥ आ तो भाऊ दीचा सहोदर ॥ बोलता से तयास सूर्यकुमर ॥ परी न बोले मिष्टर उत्तर ॥ कार्य दृष्टी ठेवुनीया ॥ ४२ ॥ कु
गीज लोजो कोण्ही ॥ अर्जुन धाव वील रणी ॥ सास शत ग्रामयें वक्षणी ॥ गोधनी नमनाद्य क्य ॥ हस्ती भर न सुवर्ण ॥ पांचशत तुरं
१३ ॥ गस्यीन ॥ कोण्ही भज दारवव अर्जुन ॥ त्येयी न प्रा ला साच्या आजी ॥ ४३ ॥ शैल्य पल लो इतुके देसी ॥ उनपाचि का दान करिसी ॥ तेचे द
यीं बालला सी ॥ पार्थ देखसी जरा तनु ॥ ४४ ॥ तुं बोलसी तोजी वचन ॥ तैसी वंध्य वध्दी ची सुमने ॥ कीं आतवाम्रवरी सुवर्णा
खोंड नाते ला कीले ॥ ४५ ॥ जैसा नठ्याचे राजा ला ॥ कीं विधाची रीति रूपता ॥ कीं सव चोराचे गोड वचन ॥ पर प्राणहरणार्थी ॥ ४६ ॥
कीं गोरियाचें गायन ॥ कीं दां भिकाचे वरी वरी भजन ॥ कीं धन लुब्धाचे तत्व ज्ञान ॥ परधन हरणार्थी ॥ ४७ ॥ वरी सुंदर इंद्रावन ॥ कीं
बाकाची शांती गाहन ॥ कीं वेश्येचे मुखमंडण ॥ कामिक मन हरेणार्थी ॥ ४८ ॥ साधु वेश धरोन कुडा ॥ यान्ते सि आले दें से भेद ॥
कीं जारपाहे नी रंजनी सिध्द ॥ होउनी पाखे सले ॥ ४९ ॥ कोल्हाटीयाचे शूरत्व जाण ॥ आजा कुशीचे दे से स्तन ॥ विगत विधवेचे
नवयोवन ॥ कीं श्वान दंभी ग्राचो ॥ ५० ॥ कीं जन्मांधाचे विशाल नेत्र ॥ कीं मद्यपी याचे उपवित्र मंत्र ॥ अंघाती पाचे उंच मंदिर ॥ व्यर्थ
कायजाळवे ॥ ५१ ॥ कीं राजयाचे व्यर्थ आचार ॥ गा माम पितरी ये निर्मळ नीर ॥ तैसे तुझे बोल समग्र ॥ व्यर्थ वल्गना सर्वही ॥
जैसा बाल मागे शशी ॥ परी तो कैसा येईल हाता सी ॥ जै शशी कृष्णा कीमानसी ॥ क्षणे लक्षि लासी जी कीन ॥ कर्ण ला तु आम्हा
मित्र ॥ शब्दशास्त्रे छेदिसी कां गात्र ॥ मास्या परो क्रम विचित्र ॥ नग्नि अनता देखसी तुं ॥ ५५ ॥ मज पासी निर्वीर्ता शरा ॥ येक आहे तै
सास तेज मित्र ॥ किरीटि विजय वाय स्वेंद्र ॥ चेयीन परगाये काच ॥ ५६ ॥ सत्य अर्जुनाचा येथीं प्रण ॥ मग रयशल्पा तुस्या ही वधन
करीन ॥ तुं पापरे शीजा हन्या रानिर्मीला ॥ तेथीचे गुण तुझे हो ॥ ५७ ॥ जें देशीची नितं बिनी ॥ मत्ता पापिष्ट खैरणी ॥ पात ग्रान
तरिनयनी ॥ आरक्त मिक रिती ज्या ॥ ५८ ॥ मद्यपानी विशिता ग्रान ॥ शौच हीन क्रिया हीन ॥ तेथीच्या स्त्रिया मत न म्हणे उन्न ॥ पु
रुषां काम्भी सावती ॥ ५९ ॥ तेरेशी मित्रघ्न ॥ सैन्य स्त्री नासानि मोता ॥ जेथे वरो श्व भर्ता रालागून ॥ विष घालून मारिती ॥ ६० ॥
शैल्य पल लो कर्मास ॥ तु कौरव बले भाजलास ॥ तु जय करा गोष्टी सांगतो मानस ॥ स्वच्छ करून अैकते ॥ ६१ ॥ समुद्रतीरी वै
रयथोर ॥ साचे क्रीडतास कुमार ॥ निसवान भाक्षिती परिकर ॥ उच्छिष्ट समग्र टाकिती ॥ ६२ ॥ तो ये का कागपडेन तथे उच्छि
ष्टभक्ष्यून जाहला मस्त ॥ कुमर सास रढु नेघाली त ॥ कौतुके करुन सर्वही ॥ ६३ ॥ मग तो मुक्तास लागे वायस ॥ मी जाहलो आता
राजहंस ॥ क्षणे ओगी कीन रमवेश ॥ वळुनाला गी निर्धारे ॥ ६४ ॥ तो तेथें आले मराळे ॥ याप्रती बोलत ते बाळ ॥ हु झीउ बाल
कायस बळ ॥ अमच्या काटा बरोबरी ॥ ६५ ॥ गद्गद हासती हंस ॥ तो तेथ पोला वायस ॥ गर्व नलेची कोणास ॥ मग मराळ बो
लती ॥ ६६ ॥ उत्तम मुच्छउडाण संचार ॥ यांत आहे त शतप्रकार ॥ ते तु सर्व जाणीन पूसो सागमार्ग ॥ परी समुद्र उजे चल ॥ ६७ ॥

कागे धरिला अभिमान ॥ हंसे संगें चालिला उडोन ॥ अयेंच वकउन पुजिन ॥ कासावीस जाहला ॥ ८८ ॥ श्रमोन कागवंत जाली ॥ पडिला तेव्हा
समुद्रजळी ॥ मराळ स्नगती तेवेळी ॥ पाव्हला सीपतनकां ॥ ८९ ॥ कागनसंडी अभीमान ॥ लटीकेबोलकीती पहातो जीवन ॥ सवेंच स्न
लोमध्य ओपून ॥ पाहतो मी समुद्रजळी ॥ ९० ॥ रहेकीती आहत ॥ पाचव्ये तो आताअंत ॥ पाणी गोडकीं क्षार उरहत ॥ चाखोनि
यापहतो ॥ ९१ ॥ सवेंच हाललो करितो स्नान ॥ येतो गगनमंडळा उडोन ॥ तो कासावीस हला प्राण ॥ ओवडी नयन मुद्रले ॥ ९२ ॥
मग लागे हंसाला म्हणे ॥ मज वाचवा ताजी वदान ॥ हंसें पाठीवरी घेउन ॥ पूर्वस्थळी टेविला ॥ ९३ ॥ तैसा तु कर्ता साचार ॥ तरे नप
तासी समरसागर ॥ गो म्हणतो येकला पार्थ वीर ॥ नथरवेथीरतुम वेती ॥ ९४ ॥ कर्णे वाचविला अपुला प्राण ॥ तैसा तु पार्थ सहारण ॥
व्यर्थ धरून अभिमान ॥ यमसदना कां जाता ॥ ९५ ॥ कर्ता असतो मि बळक्षीण ॥ कितेक गोष्टी जाली जाण ॥ वासवी गेली वेचून ॥ कव
चकुंडले शक्री नेली ॥ ९६ ॥ इंद्र केले बळक्षीण ॥ चढकडुन पडिले त्युन ॥ द्रोवदी विधा होईल क्षीण ॥ गुरु भाग वेवाटिले ॥ ९७ ॥
गायेगेलो वनाप्रती ॥ तेथे ये कृष्णीची गाय होती ॥ मान्यकहता आवचीती ॥ बाणटाकुन मारिली ॥ ९८ ॥ या ऋषीने येउन सवरे
मज ताडिले शापशस्त्रे ॥ त्यासाचे पायध रून आस्त्रे ॥ बहुप्रकार प्रार्थिले ॥ ९९ ॥ दे तहीतो सनरचगोदाने ॥ आतहस्तीभ उन सुवर्ण ॥
परी नेघीचो बांधण ॥ दिल्हा शाउणशाप मज ॥ ०० ॥ प्राणांतसमयीमती ॥ नथचक्र गिळील धरणी ॥ परमसंकटी पडेनी ॥ दावि
सी [illegible]लरे हाते ॥ ०१ ॥ मास्या शापऊन त्या पधरिरारासनकृत वती ॥ मजवरी पडली गो तहा ॥ प्रायश्चित्त घेतले मग ॥ ०२ ॥ इतुक्या प्र
कारे जाहलो मी क्षीण ॥ तरी तुझे न रती निर्वाण ॥ आल्या तु मजला म्हणे ॥ भेद साउन कोसर्वथा ॥ ०३ ॥ त्या तुझसे सो सीलेबह
ता ॥ आता उगाच त्याच वीरथा ॥ सर्वासि अजिंक्य संगासी पार्थ ॥ परी कर्ण पुढे न चले तेगा ॥ ०४ ॥ सर्वा सजीं की मीनकेतन ॥ परी
त्रियापुढे जाहला क्षीण ॥ कानने जाळीवल रुद्रान ॥ परी बळक्षीण मेघापुढे ॥ ०५ ॥ सर्वांत श्रेष्ठ वासरा ॥ परी वंचाना नापुढे सो
जीप्राण ॥ समुद्र गर्वे करी गर्जन ॥ परी क्षीण अगस्तपुढे ॥ ०६ ॥ बळअथाकूट पर्वत पोडित ॥ सूर्य लाहन पृथ्वी प्रकाशित ॥ बळी
चेबळ दर्प सामर्थ्य ॥ वामनें क्षण क्षीण केलें ॥ ०७ ॥ तैसें अर्जुनाचे सामर्थ्य ॥ मजपुढे न चले यथार्थ ॥ शैल्य प्रबुध जाहला बहुत ॥
परीज्ञात मुर्ख असें तु ॥ ०८ ॥ तुं व्यर्थ प्रबुध होउन ॥ बुधिहीन बाळक समान ॥ कोणासकाय बोलावे वचन ॥ हे तुज न कळे साहश्रु
रवी ॥ ०९ ॥ ज्यासी शब्द अपशब्द नाही ज्ञान ॥ तो चबाळ परम अज्ञान ॥ मज वाटते तुं वाचोन ॥ भूमिभार जाहलासी ॥ १० ॥ तु सभ्य
सो सील बहुत ॥ आता चाल वीरा गा चरथा ॥ तो तीकडे सेनापती द्रुपदसुत ॥ ते गोविष्णु चियेला ॥ ११ ॥ कौरवी विख्यात वीय ल्याते वेळी ॥
वाद्यवाजती उभय दळी ॥ कर्णाला कदीध ली ॥ पाचार्थ ले कृष्णार्जुना ॥ १२ ॥ माध्यान्हीम धुमासी चंड किर्णो ॥ तैसा द्रुपदीप्यक
र्ण ॥ तेधर्मराजें विलोकुन ॥ इंद्रिशावरा प्रती बोलो ॥ १३ ॥ हा लोसस प्रतीक्षा कृत १४ ॥ वेदशास्त्र परम गूढ ॥ द्वारका पुनःसुता ढा ॥ विजय
आपका संभारी ॥ १५ ॥ आजी वीरश्रीचा कल्लोळ ॥ न ताम माजेल परम तुंबळ ॥ कृतांचा उर्द्ध प्रबळ ॥ ब्रह्मांड माजीन माये ॥ १५ ॥
ईकडे शैल्य हाणोकती ॥ तुंपुस्तो होतासी ल्व्या अर्जुन ॥ पाहे उघडुन नयना ॥ हस्तां तसे सयेतसे ॥ १६ ॥ जैसा प्रळयकाळिच्या

ज्वालमाळी॥तैसनथीजाज्वल्यपवनमाळी॥जोइच्छामात्रेजाळी॥ब्रह्मांडरचनाक्षणमात्रे॥९७॥पाहारेतोश्वेतवाहन॥येउनइच्छितो
तुझ्याप्राणा॥तुजआजीजाहलेअपशकुन॥जीवाससनाशकेंतिजो॥९८॥कोळकूटसहली॥तैंसापांडुसुतउचलले॥हेसकळनाथा
येथ्थजरीखेळे॥तरीस्त्रायपाळचिती॥९९॥त्याचीपाररथावरीतरीहर॥रथगोंडीवज्रक्षयतुणीर॥कर्णातुझेनेनधरवेधीर॥
हेमजपूर्णसमजलें॥२००॥ऐसेंसीकर्णाच्यातेजासीभंगली॥शौल्यकचीतक्षणक्षणी॥पूर्विधर्मेप्रार्थिलेंप्राणगुनी॥हीरमोडी
करितोहे॥१॥पांडवकौरवसेनी॥याचदोनीगंगायमुना॥प्रतापयुग्मनदीसंकोगा॥सरस्वतीतेंचपैं॥२॥ताविरांतकप्रयाग
॥४॥ निश्चित॥येथेरणसौरेस्नानहोती॥येचेप्रयागमाधवरथी॥धनंजयाचेपाहतसे॥३॥अद्भुतमांजेलविररस॥युध्यतोइलि
कर्णअर्जुनास॥जेजेंकृतामरणत्पापास॥संहाररहोयतत्काळ॥४॥धन्यधन्यतेपांडववीर॥ज्यांच्यासारथीईश्वर॥तोतो
करिकरटेनकर॥पंढरीयेउभाअसे॥५॥पांडवप्रतापकपंउनिश्च॥श्रीमद्भीमातटविलास॥ब्रह्मानंदवजीनाश॥श्रीधरवरदाअ
भंग॥६॥प्राकृतभाषातेसांचार॥पनीसर्वसासिध्यांचेभंडार॥ब्रह्मानंदेसतोश्रीधर॥निराभिमानीपातोतहे॥७॥दुजीया
चीकवीतादेखता॥द्वेषउठेत्याचीयाचित्ता॥तेशठमुर्खजाणिजेतीतत्वता॥नहोतीपंडितविवेकी॥८॥सुरससपांडवप्रतापग्रं
थ॥कर्णपर्वव्यासभारथ॥त्यांतीलसारसंमतयथार्थ॥सप्तेतालीसांव्यांतकथीयेला॥२०९॥ ॥श्रीकृष्णार्पणमस्तु॥ ८ ॥

श्रीगुरुभ्योनमः॥ ॥कर्णपर्व आरंभिला कर्णा॥कर्ण दिसतो ती तेक्षणी॥ज्याची कीर्ति वदती तीव्याकर्णी॥व्यास वैशंपायनादि॥१॥
सावधान उर्वीपती॥कुरुसीया पूर्वजान्मी आधाध कीर्ति॥कर्ण आला सुभद्रापती॥रणरंगी उभे ते द्वा॥२॥ तोस समसल की मिळोन॥पा
चारिला तेव्हा अर्जुन॥स्त्रानजालीकानन॥संव्हारितउथे तैसा॥जैसा सघन वर्षघन॥तैसे से पार्थ सोडित मार्गणा॥अपार शिरच्छेदुन॥ना
शीप उलथा रणांगणी॥४॥समसप्तक रणांकितीशर॥अपार स्वैरतपार्थवीर॥इकडे धर्मावरी सुयकुंवे॥बाणवर्षत धाविला॥५॥
अचुक धर्माचे संधान॥बिते बोसे सेसोडि बाणा॥परीस कलवीराची कवचेपूर्णे॥द्वेसा कर्ण समरंगणी॥६॥नतातुरे बांकृतीअपा
र॥प्रळयकाळींचा तो शूर॥जैसा माध्यान्हीचा भास्कर॥कर्ण विराजे तैसा॥७॥त्याकार देउन कर्णाचे वरून॥पा तोंन शक्तिभये क
रून॥धृष्टद्युम्नाचे सैन्य॥अपार कर्ण पाडिले॥८॥दशोरसीचे राजबाणा॥शरिरविलिपासीना पृथुना॥तो सुसेन वृषसेन
साक्षणा॥पुत्र कर्णाचे धाविले॥९॥पितयादेखता सौधीजणी॥ख्याती केली समरंगणी॥संव्हारिली बहुत वाहिनी॥तटस्त नय
नी वीर पाहती॥१०॥तो कर्णाच्या तृतीयपुत्र॥ज्याचे नाम भानुदेव पवित्र॥तेणे समुख बाणा वृकोदर॥भेदिला तेव्हा पुनुजाथी॥११॥
भीमे टाकुन निर्वाणशर॥उडविले भानुदेवाचे शीर॥मग वृकोदर अपार॥कौरव सेना पाडिली॥१२॥कृतवर्मा उग्रानी शार
द्वत॥दोघ धाविन्नरणा पेठित॥नकुल सहदेवावरी बाणवर्षत॥सुसेना राजपुत्र टिळा॥१३॥बाण सोडुन अद्भुत॥तेणे खिळिले भा
रत॥तोसाय कानेच्छेदुन रथ॥केला विरथ सुसेन तो॥१४॥शरीरमुच्छित पाडिला धरणी॥मग दुःशासनेरथी वाहूनी॥इकडे
द्रौपदीच्या पंच नंदनी॥कर्मे पुढे ख्याती केली॥१५॥शकुनिया बाण पंचवीस॥समरी भेदिला सूर्य सुत॥शतका णधर्म टप ना
था॥भेदिता जाहला कर्णाते॥१६॥चित्तरात्री बाण शकुनें॥भेदिता जाहला धृष्टद्युम्न॥जैसी बाणी दानुरा॥ज्यास की धिरे भेदि
ला॥१७॥शत शत बाणा तितके वीर॥कर्णे केले समरी जर्जर॥हस्तलाघव कर्णाचे थोर॥सूर्यपुत्राची तरीने ना॥१८॥कर्णाचा घोर
प्रताप॥घातला बाणाचा मंटप॥तीन शेरथी बहुत भूप॥तरणीसुते संव्हारिले॥१९॥धर्मराज तेक्षणी॥कर्ण खिळिला स
मरंगणी॥तेव्हा सर्व वीर मिळोनी॥धर्मा सरक्षी ते जाहले॥२०॥कर्णाच्या हस्तलाघव थोर॥कोणासहालवुनें दीकर॥शस्त्रास्त्रे
तस तर॥भुजउडवीला च्यवे॥२१॥दाहाबाण टाकुन॥धर्मे भेदिला हृदयी कर्ण॥धर्म बोले वचन॥अरे दुर्जना राधेया॥२२॥पार्था
सर्जुंसेन समरी॥अैसें सीताव धसा ते सर्वअंतरी॥कनक कास समसरी॥कैसी पावेल सांगपा॥२३॥नाग्नी जाली दिवस॥वैनतयेश
ली वायस॥शृगाळ जाली सिंव्हास॥सरी कैसी सांगपा॥२४॥थिल्लर कोण समुद्र॥नाकणा भणा रामचंद्र॥तैसा कर्ण अणीसुभ
द्रावर॥कैसे समान होती॥२५॥ऐन कंदुदुभी दुर्धर॥पन्नजजनक पणाक्षीजीवन॥तो सारथी ज्याच्या जगमोहन॥सा
सी स्पर्धा करिसी तु॥२६॥अैसी या रितीधर्मा बोलोन॥कालदंड असे सोडी बाण॥निर्जर केला मित्रनंदन॥चाप बाण गळाले॥२७॥
विकळ पडिला वीर कर्ण॥धर्मे उगाचनसोडी बाण॥कौरव दळ संपूर्ण॥हडबडिले तेकाळी॥२८॥पांडव दळी आनंद परमा॥वा नि
ती धर्मीचा पराक्रमा॥तव तो कर्ण वीरोत्तम॥सावधान जाहला तेधवा॥२९॥प्रळयी रवि वके कृतांत॥तैसा बाण धरावर्षत॥ये कषेद

बाणी कुंतीसुत ॥ समरी ताडिला पराक्रमे ॥ ३० ॥ सवेचि सोडुन तीक्ष्ण बाण ॥ छेदिले धर्माचे सायकासन ॥ धर्मे शक्ती तीक्ष्ण ॥
सोडिले तेव्हा कर्णावरी ॥ ३१ ॥ गभस्तीसुते शतबाणी ॥ शक्ती छेदुन पाडिली धरणी ॥ चारी तोमर तेक्षणी धर्मे टाकिले कर्णावरी ॥ ३२ ॥
हृदयी येकदुजा शीरी ॥ दोनी बैसले दोभुजावरी ॥ सवेच तो वीर भास्करी ॥ उसणे घेत बाण तेव्हा ॥ ३३ ॥ दिव्य शर सोडुन ते वेळी ॥ ध
र्मीच्या मुकुटपाडिला तळी ॥ तेव्हा येक वळा कळाहली ॥ धर्माचा रिला लागाडुनिया ॥ ३४ ॥ छेदिला ध्वज मारिला सूत ॥ तिळप्राय
केला रथ ॥ धर्म अवलंकुरथी बैसत ॥ परतोन घातते धवा ॥ ३५ ॥ धर्म पाठी दिल्ही जाणोन ॥ वायुवेगे धावीला कर्ण ॥ धर्मी खि
आऊ वायेउन ॥ रथासी रथ लगटिला ॥ ३६ ॥ आपलीया रथावरून ॥ धर्म रथी चढला कर्ण ॥ दोन्ही भुजा आकर्षून ॥ धर्मी चेते व्हा
धरियेला ॥ ३७ ॥ तो धावला सौम्य वीर ॥ सांगे कर्णा अविचार ॥ छत्रपती ज्ञानप्रवर ॥ यासी सर्वथा धरू नये ॥ ३८ ॥ तो आठव
ले कुंतीचे वचन ॥ येक वेगळा अर्जुन ॥ चौघाचे रक्षावे प्राण ॥ समरंगणी सापडील्या ॥ ३९ ॥ कर्णे सोडिले धर्मे लागून ॥ तु क्षत्र
वेमातायस ॥ किंवा करावे वेदाध्ययन ॥ अनुष्ठानेजनी नेमे ॥ ४० ॥ आपले प्रताप पुरुषार्थ ॥ कोणासी न कोपहुं व्यर्थ ॥ तुजम्या सो
डिले आजी येथ ॥ जायी शिबिरा बरवे ॥ ४१ ॥ वटीन वाजे इतक्यांत ॥ कर्णे प्रवेशे निजदळांत ॥ धर्म परम लज्जित ॥ आश्रमा पावाने
जवीरा ॥ ४२ ॥ लागले सर्व तीवीर मिळोन ॥ रणी अर्जी मारा करणी ॥ तो कौरवी पाहिचे पवनंदन ॥ वर्षत बाण उठिला ॥ ४३ ॥ दश सहि
त कौरव सिंचवधु ॥ धावला वेगे प्रताप सिंधु ॥ कर्ण च्या दृढ बंधु ॥ विराट रवेधावती ॥ ४४ ॥ दोनी दळे मिळाली रणी ॥ वीर तोत
डांटधरणी ॥ कंदुका ऐसी गगनी ॥ शिरे तेव्हा उसळती ॥ ४५ ॥ युगांतमांडिले दोही दळी ॥ कोल्हाळ नभाचे नभमंडळी ॥ भीवाजोल
वीभोगेंद्र ॥ ४६ ॥ प्रतिशब्द उठे निराळी ॥ ऐसे भीमे ताकेगा जविली ॥ विद्युल्लते ऐसा तेवेळी ॥ कौरवदळी प्रवेशला ॥ ४७ ॥ कुंजराव
ते कुंजरे ॥ चहुं वरताडितागदाप्रहरे ॥ तुरंगपल्ला वितोथ्या वानतरे ॥ चरणी धरून आपटित ॥ ४८ ॥ सौम्यासल लागेकरणी ॥ भीमाकडे चाल
वीरांदन ॥ इकडे रवचीस सहस्री सेन ॥ सागे धर्म रक्षा जाता ॥ ४९ ॥ सौम्यासल [illegible]
मसेन ॥ [illegible] ॥ ५० ॥ धर्मा ऐसेनी धाम ॥ न तसोत धरून केणे ॥ आवा
तरी जतन ॥ धर्मा निरक्षावा ॥ ५१ ॥ [illegible] ॥ आजी कळल नृपद्विखे भीमसेन ॥ किंबहु पैठला स्वेल पक्वान ॥
वीरकानन जाळीतो ॥ ५२ ॥ अरनी वार भीमाच्या मार ॥ येलेकीचक मारीले समग्र ॥ हिडिंब बक किर्मीर ॥ जापकुनिया वधीयेले ॥ ५३ ॥
कर्णसोडुन रत्ना बाणे ॥ वक्षस्थळी ताडिला भीमसेन ॥ परे शत बाणीं नंदन ॥ तरणी च्यातव्हा ताडिला ॥ ५४ ॥ सवेच सोडुन यें
कबाणा तोडिले ताती चे सयकासन ॥ मूर्छना येउन कणी ॥ ध्वजस्तंभी टेकला ॥ ५५ ॥ पांडवदळी जयजयकार ॥ कौरव धावले समग्र ॥ सांत
विनसाध्या तरा ब्रभीम रणी संव्हारिला ॥ ५६ ॥ गदा धायेवकोसा ॥ कर्णाच्या रथ करीचूर ॥ सात शतें कुंजर ॥ संव्हारिले कौरवांचे ॥ ५७ ॥
दोरासा सभागविर ॥ अश्वास हित केला संव्हार ॥ पायदळाचा सहस्र ॥ संव्हारिले तेधवा ॥ ५८ ॥ [illegible]
मारिले रणपंथा ॥ समेशवी रवथरती ॥ भारपळती कौरवाचे ॥ ५९ ॥ सहा सहस्र सेना तहता ॥ शकुनीचीधा डिली मसपंथा ॥ यमना

ध्रु वर्षिनी पाहता ॥ न कनि म्नगा चालिली ॥ ६१ ॥ समसप्तकासी फल्गुणा ॥ तीकडे युध्य करी निर्वाणा ॥ तव ते धाकुं गे अश्वघे ताणा ॥ रथवे
गती पार्थाच्या ॥ ६२ ॥ नाना शस्त्राचा मार ॥ करीतीत द्रोण निवार ॥ मग हनुमंते पुच्छेहार ॥ परस्तु निपा बांधले ॥ ६३ ॥ समसप्तकांचे भाने
तेक्षणी ॥ बांधोन कपी फिरवी गगनी ॥ मग आपटिताने दिनी ॥ मृद्घटवत चूर्ण होती ॥ ६४ ॥ येकाचे मोडिले थरणा ॥ कोणाचे तोडीना
शीकर्ण ॥ येकाच्या गीव पिळून ॥ गगनपंथे भिरकावी ॥ ६५ ॥ अनीवार देखो नपुच्छमार ॥ दशादिशानी पळती वीर ॥ तो पुढे पुच्छशोषाका
र ॥ आडवे येती कडुनी ॥ ६६ ॥ येक उडती गगनी ॥ तो पुच्छी येक वळीत वरूनी ॥ लपता गिरिकंदरी जाउनी ॥ पुच्छ येउन मारित ॥ ६७ ॥ तो
पार्थे घ्यातले सर्पास्त्र ॥ नागपाशे बांधले समस्त ॥ रथ टाकुन पळती वीर ॥ हाहाकार जाहला ॥ ६८ ॥ तो तीकडुन सुशर्मा मत्तावीर ॥
ते गोसोडिले सुपर्णास्त्र ॥ सर्प पळाले समस्त ॥ देखोन नरवीर कोपला ॥ ६९ ॥ जैसा विधूम ज्वाला माळी ॥ तैसा किरीटी दिसे ते काळी ॥
हाणा सहस्त्र विरवळी ॥ शिरछेद नृप डिले ॥ ७० ॥ चैरासहस्त्र रथी ॥ चळी पाठी सुभटपती ॥ तीनसहस्त्र हस्ती ॥ विरानृपाडिले ॥
॥ ७१ ॥ इकडे द्रुपदपुत्र सुकेत ॥ कृपाचार्यासी युध्य करित ॥ तव तो महावीर शारद्वत ॥ असंख्यात शर सोडी ॥ ७२ ॥ अर्धचंद्रमुख सोडुन शरे
छेदिले सुकेताचे शिर ॥ परम प्रतापी गौतमपुत्र ॥ नाणापंडित निपुण तो ॥ ७३ ॥ इकडे दुर्योधन धृष्टद्युम्न ॥ युध्य करीती निकुरे करून ॥
परस्परे भेदुन बाण ॥ शूरा जैसा दिसती ॥ ७४ ॥ दुर्योधनाचा रांदन ॥ धृष्टद्युम्ने केला चूर्ण ॥ चरणीच पळे दुर्योधन ॥ पांडवसैन्यात
सत ॥ ७५ ॥ तो दुर्योधनें बंधु दुःशासन ॥ तेतो आपली या रथी लहर ॥ बैसउन न्टपवर ॥ नेता जाहला तेथूनिया ॥ ७६ ॥ उगो देखो
न सूर्यसुत ॥ कोपला जैसा प्रळय कृतांत ॥ बाण वर्षा अमित ॥ पांडवसेना संव्हारिली ॥ ७७ ॥ विद्युल्लता पडती धरणी वरी ॥ तैसे बा
णा सोडीती शरीरी ॥ पांडव दळ केले जर्जरी ॥ पळो लागला दहा दिशा ॥ ७८ ॥ धर्म आला कर्णासा मोरा ॥ सोडितसा हस्त्राचे सहस्त्रश
र ॥ परी तो ही कर्ण जर्जर ॥ करूनी पापरा भविला ॥ ७९ ॥ सेनासंहुनी तीक्षणी ॥ कौरव कडाकुन मेघ नी ॥ कर्णी भेलाजाउनी ॥ धर्म तेथे
स्थिरावला ॥ ८० ॥ कर्ण नव्हे प्रलयाग्न ॥ जाळिले पांडवदळ कानन ॥ ते दुर्योधन देखोन ॥ गौरवित कर्णाते ॥ ८१ ॥ ललोकर्णा वितापे
समर्थी ॥ तुज मी उतराई होनन काई ॥ पांडव मारिल्या सर्व ही ॥ हे राज्य तुझे आसे ॥ ८२ ॥ दुर्योधनासी शपथ ॥ बोलता जाहला सूर्य
सुत ॥ धृष्टद्युम्ने माझा तात ॥ जासता धपान स्तमारिला ॥ ८३ ॥ हे मी आताप्रतीज्ञा वचन ॥ धृष्टद्युम्नें समरीले पाविता ॥ अंगीचे क
वच फाटला ॥ नकाटी हे यवरी ॥ ८४ ॥ हे पवरीन करवे मासेन ॥ तरी श्रंम लवधा गोहनन ॥ मातापितागुरु वधपातक ॥ पापमाझे मस्तकी ॥ ८५ ॥
पार्थ लागे औकरध्वरा ॥ सतेज रवी करवरुअंबरा ॥ तीकडे कर्ण जगदेश्वरा ॥ प्रळय केला वाटतो ॥ ८६ ॥ आता तेगरुडध्वा वळिवेतुरंग ॥
श्रीरंगें धावडिले सवेग ॥ अंजनी हृदय रविंद भृंग ॥ गगना गाजवी भुभु:कारे ॥ ८७ ॥ दिव्य कवि स्वरमंडित ॥ ध्वज सळके गगनचुंबित ॥
मनोवेगे आला पार्थ ॥ तो धर्म तेथे दिसेना ॥ ८८ ॥ समस्तासे दिसती ध्वज ॥ परी रथ सहित नदिसे धर्मराज ॥ बंधु:कारणे तोतेजपुंज ॥
परमप्याबिरा जाहला ॥ ८९ ॥ शिबिरा प्रतीधावोन ॥ येतासाले कृष्णार्जुन ॥ धर्मराजे देखोन ॥ परमसंतोष पावले ॥ ९० ॥ कर्णाचा सिल
युधिष्ठिर ॥ तेलोथासी सतत्र ग्रनीर ॥ उभय कृष्णदेखो नउत्तर ॥ बोलता जाहला तेधवा ॥ ९१ ॥ ल ग हेपार्थ परमसमुळ ॥ ममहृद

यनं देवर्षीन ॥ मा तुली याकुंट कर्ण ॥ आला सक्या यसो गतु ॥ ९२ ॥ हें श्रीरंग यादवेंद्रा ॥ मम हृदयार विंदभ्रमरा ॥ तु (?) णीच्छितपंकज किरा ॥
कर्ण मारिली कीं नाना ही ॥ ९३ ॥ मज तें तोवर्दी रकेल रणी ॥ मुगुट घ्योडुन पाडिला धरणी ॥ तो तुम्ही कर्ण मारिला समरंगणीं ॥ तें तों कसु नीमी तो
बलो ॥ ९४ ॥ कर्ण नव्हे तो केवळ कृतांत ॥ पराक्रमें जेवी पुरुहूत ॥ तेजप्रसरस्व आदित्य ॥ की वैवस्वत दूसरा ॥ ९५ ॥ भार्गव कि राघ्रूजार म
ण ॥ तैं सार णपंडित परमप्रवीण ॥ जो अस्त्रास मानीत तोसमान ॥ मारिला कैसा सांगतो ॥ ९६ ॥ ऐकती तुल्यहलात न ॥ बोलीला
॥२॥ तो आत्यास वचन ॥ तो तुम्ही आलिंगचिला कर्ण ॥ थोर केला पुरुषार्थी ॥ ९७ ॥ अर्जुन बोले वचन ॥ समसमस कसं संहारून ॥ येइनें त
आलो धावोन ॥ तो संधन नदिसे तुम्या ॥ ९८ ॥ पाहा वयां तव मुख वचन ॥ मा सनें नेत्रशालाच्च कोर ॥ कर्ण आजी प्रकय थोर ॥ रणांगणी केला
आहे ॥ ९९ ॥ त्यात शतरथी मिले ॥ कर्ण आमन्चे रणी मारिले ॥ आता आसोरथीये वेळे ॥ जाउन मारीन कर्णाते ॥ १०० ॥ धर्म बोले दुःख वक
रून ॥ अस्त्र ण वाचला आहे कर्ण ॥ मासे दृष्टी पडतपूर्ण ॥ वर्दीच्छिन पार्थातें ॥ मज वाढली चींता व्याधी ॥ तु देथी सहार दिव्य औषधी ॥
आरे ता कर्णदुर्बुद्धी ॥ द्रोपदी सतें तो गाजीले ॥ १ ॥ द्रौपदी जैसे निघ्यान ॥ गा जिली सभे माजी न ॥ तुवें प्रतिज्ञा वचन ॥ गेले जळो नमजवाटे ॥ ३ ॥
कुंभाद्र कथासि ते कि तें धाव ॥ तुझी विद्या सर्व गेली रथा ॥ तुझे सामर्थ्य पार्था ॥ को तें गेले हि नोनी ॥ ४ ॥ आला सकें चे राज विलास ॥ आमुचे वक
पाळिव नवास ॥ गांडी वदे थी रहण्णास ॥ तुं सारथी तो आता ॥ ५ ॥ धिग गांडीव धिग तु णीर ॥ धिग ध्वज धिग रहंवर ॥ गांडीव नि द्र
जै कतासुभद्रावर ॥ प्रत्यानी जैसा क्षोभला ॥ ६ ॥ शस्त्र घ्येउन लउकरी ॥ धर्मावरी धाविला तेअवसरी ॥ श्रीरंग धरून आवरी ॥
हस्ती कवली पार्थाते ॥ ७ ॥ जो पंडुनपासमान धर्मराज ॥ जोसोम वंशीविज यध्वज ॥ जो तपीयामाजी तेजःपुंज ॥ सागरपुर्ण
तीचा ॥ ८ ॥ जो धैर्याचा हिमाचळ ॥ नो हि लीपती ॥ जो सत्यवचनी केवळ गभस्ती ॥ जो क्षमेचा निश्चिती ॥ कन काचळ धर्म हा ॥ ९ ॥ अजात
शत्रुसमान स्थिती ॥ सा त्यावधर (?) सी चिती ॥ भाग्य लाउ भरा आपकीर्ति ॥ तुझ्या तोई निजा तप ॥ १० ॥ मनी न्विजळवत संसार ॥ यांत स हि
वेकी येनर ॥ सत्कीर्ति टेउन अपार ॥ पावती परत्र सुकृते ॥ ११ ॥ पार्थ खिंगे गांडीव निरे सहर ॥ के वी बोलिला युधिष्ठिर ॥ हा शब्द जै कृ
ताशिर ॥ ज्याशा चेच्छे दावे ॥ १२ ॥ मास्या नेमतरी ऐसा ॥ ऐता बुधी सांग तुं कृष्ण ॥ कृष्ण आनंद हृषीकेशा ॥ तुझी आ ज्ञा प्रमाण ॥ १३ ॥
यावरी बोले जगन्मोहन ॥ वडिला स राज्य बोलता कठिण ॥ तरी वधा हून अश्रेष्ठ पूर्ण ॥ विद्वज्जन बोलती ॥ १४ ॥ ऐसे बोलता श्रीरंग ॥
पार्थी सुजाहला अनुराग ॥ मग श्रीकृष्ण तो कृष्ण सवेग धर्मी राया भेटविला ॥ १५ ॥ अजातशत्रुचे चरण ॥ साष्टांगेसी नमी
ता अर्जुन ॥ आपला अपराध्य आठउन ॥ उकसाबुकसी कुंदतसे ॥ १६ ॥ पार्थ बोले सद्गद ॥ जळो जळो पापी क्रोध ॥ क्रोधन द्वे अप्रम
द ॥ केला हो ताउत्तीम्या ॥ १७ ॥ क्रोधे उसन हो वआधी ॥ क्रोधे प्रगटती नाना व्याधी ॥ परम सत्ता जो कुबुद्धी ॥ क्रोधे होय न रोवर्ध ॥ १८ ॥
परमस दिवेकी पंडित ॥ क्रोधे दि रोपिया च्चवत ॥ भ्रतासंचारीनि श्चित ॥ क्रोधे चजैसे जाणावे ॥ १९ ॥ असो युधिष्ठिरे उठोन ॥ हस्ती
आलिंगिला अर्जुन ॥ म्हणे तो बिजयावि जयी हो पीपूर्ण ॥ कर्ण प्रतीनधू निया ॥ २० ॥ धर्म म्हणे हे वनमाळी ॥ तुं आमुची कामधेनु मा
उली ॥ आपुले पार्थ वत्सला भाळी ॥ वेळोवेळ वेळी काय सांगो ॥ २१ ॥ मग बोले वैकुंठनाथ ॥ आजी कर्णासी वधील पार्थ ॥ येथे संदे

कनथ नावमनांत ॥ पातेते येयेउनिया ॥ २२ ॥ पार्थतेंतोतें आवस्वरी ॥ जरीआजी कर्णासीन वधीसमरी ॥ तरी प्रथ चीयेउस्री ॥ व्यर्थजि
णमिआले ॥ २३ ॥ हेजरी नकरीं यथार्थ ॥ तरी कृष्णदास्य व्यगेले व्यर्थ ॥ सोमवंशा लागीसत्य ॥ आगमगाला गला ॥ २४ ॥ जरीआजीन
वधी कर्णा ॥ तरी माता पिता गुरु हनन ॥ मास्यामतातेपाप पूर्ण ॥ भगवद्न कायदाके ॥ २५ ॥ माझीपती स्यासमस्त ॥ सिध्धी नेथील्या
द्वारकानाथ ॥ जयद्रथ वधी पणयथार्थ ॥ तोतें केला तयेवेलीं ॥ २६ ॥ अत्लोआजा येउन कृष्णार्जुन ॥ मनोवेगे सोडिला शंदन ॥
दोहीस्तामजी येउन ॥ उभाय कला चपलते ॥ २७ ॥ जैसा माध्यान्ह उजाला आदित्य ॥ तैसा दिसे सकल विजयरथ ॥ बाथ्या पार्थी लाग
ली बहुत ॥ त्याकेका पतगुगोल्ता ॥ २८ ॥ वाटे मेदिनी गेली रसातला ॥ आकाश गं डपलुते नीपडिल्या ॥ कोल्कुर्मे तिवयेला ॥ २ भूभार सांडु
इच्छिती ॥ २९ ॥ तेथी व्यावाधा गजरे ॥ पावकाआंगी भरलेवरे ॥ सप्तसमुद्राचीनीरे ॥ तप्तजालीतेध्वा ॥ ३० ॥ इकडे भीमसेन
वभारी ॥ सैन्यसोनसेनासे द्वारा ॥ इभपक्तातपायीधरी ॥ प्यरेवरी आपटिता ॥ ३१ ॥ रथावरी रथमपडीत ॥ हिपावरी दीपताडित ॥
तुरंगस्वाराहीत ॥ असंख्यातमारिले ॥ ३२ ॥ मगसर्वे कौरव मिलोन ॥ वेढिला तेह्वा भीमसेन ॥ बहुतलंबु कण ॥ पाडजैसे बे
ष्टिले ॥ मगगदाघाये भीमसेन ॥ सर्व केलेसैन्य चकुरी चुरा ॥ कराबुरा पेउ चालत ना ॥ बाहिनी पाडिली अपार ॥ ३३ ॥ लोतांगलान्मायमा
न ॥ तैसे तेह्रस्ति दंत ध्वेतलेमोडुन ॥ वीर पाडिले झोडुन ॥ उरबुधेकरून उवरला ॥ ३४ ॥ जैसे सिंदूर उवरला धराधर ॥ तैसा असृग्दि
से थकौरव ॥ कीं तोरणा भैरव युद्ध ॥ चौताल लालचकडो ॥ ३५ ॥ शकुनीचे दल ॥ रतयाये तौडिले सकल ॥ कीं वीरसल्ली गदा धुं
सल ॥ वेउनियां कांडितसे ॥ ३६ ॥ सच्छूलदेह काडकेवल ॥ लिंगधारी रकांडिले तांदूल ॥ उधसोन जातीत काल ॥ भीम हस्ते करूनि
या ॥ ३८ ॥ द्वारावतीचा श्रीकृष्णभवानी ॥ पोउवाची ते कुरुक्षा मिलली ॥ तेअर्जुनाचे रथीयेउनी ॥ काल रूपी वैसला ॥ ३९ ॥ रण
मंडलते वरोमकुंड ॥ द्विषाग्नी प्रज्वलप्रचंड ॥ कौरवदलस्व उदंड ॥ आहुती दाजी पडताती ॥ ४० ॥ असो भीमसेन समरंगणी ॥ मूर्छित
पाडिला कपटी शकुनी ॥ दुर्योधन उचलूनी ॥ नेला थाकुनरथावरी ॥ ४१ ॥ कौरवदल आइकले भीमसेन ॥ पांडवदली प्रलय धेला पुर्ण
मग पार्थ श्रीरंगासी लरगे ॥ रथसत्वरध्या वडि ॥ ४२ ॥ पार्थचापाचा सुटलाबाणा ॥ सालनपुरे ध्या वेशिंदन ॥ शैल्यसन तो कर्णार्जुन ॥ तु
जलक्षुनयेवरं ॥ ४३ ॥ आपुली विद्या सर्व ही ॥ आटवी तुयेचसमी ॥ दुर्योधनादी कौरव पाही ॥ पाटीरक्षितीकर्णाची ॥ ४४ ॥ पार्थ
वीरेतेक्षणी ॥ गांडीव टणत्कारिले ॥ ते ह्वा अवध्यालघुकिंकिणी सत्राकरल्या येगेधाची ॥ ४५ ॥ गांडीव बोलितासत्वरा ॥ ये
कसरेवाजिलेकरकरा ॥ तेह्वानक्षत्रे रिचवली येकसरा ॥ सीमासमुद्रे सांडिली ॥ ४६ ॥ प्रलयचपले ऐसारथ ॥ दिव्यध्वज सवरी सल
कत ॥ मुकुटकलीया मिरवत ॥ लावण्य अद्भुत नवर्णवे ॥ ४७ ॥ तो मध्ये शकुन मातुलमगती ॥ पुढे ध्या विलेनरे रथी ॥ अश्वारी ध्यानी पार्थ
प्रती ॥ विंधितेजाहलातेव्हा ॥ ४८ ॥ ज्योरीवटीका परीपंत ॥ युध्ध जाहलेअद्भुत ॥ पार्थप्रतापी रणपंडित ॥ केला निःपात तितुक्या
चा ॥ ४९ ॥ तोतर तीवरा बैसोन ॥ दुर्योधने म्लेच्छतेना जजागा पार्थो चेपाठीम धुन ॥ पाठवी मारावया ॥ ५० ॥ सुदर्शन रवीर मारि
लीबाणा ॥ भापूनवाधिती च पाश्वाय वन ॥ विजयाविरथनुबीध्या निघुता ॥ लाघव दावी येकाते ॥ ५१ ॥ पुढे पाठीन करी संधान ॥ मा

येनपातता सोडी बाण ॥ गजासहीत ते राजगण ॥ यवनवधूनरा क्षिले ॥ ६४ ॥ नपाहतां मारिले सर्व ॥ पारूनधनुर्विद्येचे कौशल्य ॥ तर्जनी सिरवा सर्व ॥ डोलउनधंन्यम्हणती ॥ ६५ ॥ का यांचिये पाटी लीलवलाहे ॥ कौरवदङ्ती पार्थभयें ॥ दुःशासन तवे कृपाळे ॥ भीमावरी धाविन्ला ॥ ६७ ॥ पांचशत सोडुन शर ॥ विकल पाडिला वृकोदर ॥ सारथी अनीमार्हंवर ॥ चूर्ण केला दुःशासने ॥ ६८ ॥ हृदयभीमाचे लक्ष्छून ॥ अनीक सोडिले नव बाण ॥ मग वृकोदरें सावधान ॥ होउन शक्ती भिरकावी ॥ ५६ ॥ ते महाशक्ती दुःशासने ॥ खणोयश्चित तोडुन ॥ धावरी धर्मीनुजे गहन ॥ कर्मकरि ताजाहला ॥ ६० ॥ खदिरांगार धगधगीत ॥ तैसे केले नेत्र आरक्त ॥ करकरा खाउन दात ॥ काय बोलत तेधवां ॥ ६१ ॥ आजी सर्व वीरां देखतां जाण ॥ तुझें वक्षस्थळ फोडुन ॥ करीन भीरे कृपान ॥ तरीच नंदन पंडुचा ॥ ५१ ॥ महाशक्ती ते वेली ॥ दुःशासने प्रेरिली ॥ भीमें करून नमंतराळी ॥ पिष्ट केली मोडुनीयां ॥ ६१ ॥ घडालोते तोमरधाग ॥

॥७॥ ८ सर्वे प्रेरि दुःशासन ॥ ते भीमाचे हस्तीं येउन ॥ जाहलले वज्रप्राये ॥ ६१ ॥ प्रळयीं क्षोभे कृतांत ॥ तैसा भीमसेन धावत ॥ कांपिन्नले अकस्मात ॥ दुःशासनावरी ते वीजआला ॥ ६२ ॥ घोज सारथीं शरन ॥ गदाघाये केला चूर्ण ॥ चरणीं चालें दुःशासन ॥ भरते ह्मणभीमासी ॥ ६३ ॥ अन्नातच्चक्रवत भ्रमोनी ॥ दुःशासनाचे मस्तकीं ते क्षणीं ॥ गदाघात लीउचलुनी ॥ वज्र जैसा पर्वतीं ॥ ६४ ॥ ह्मातांव येमनीं बैसे हस्तक ॥ तैसे भीमें दीधली हाक ॥ दान्ही दळे मूर्छित देख ॥ हाकेसरिसी जाहली ॥ ६५ ॥ घोरमूर्छा नायेउन ॥ भीमावरी पडिला दुःशासन ॥ सांची या उनावरी गदा टेउन ॥ उभा ना हीला वृकोदर ॥ ६६ ॥ सावध झाला गउन ॥ वाराधाली भीमसेन ॥ तवते लोउ रिक्त नयन ॥ भीमा कृष्ण ह्मतसो ॥ ६७ ॥ वीरगंटी ॥ मग त्याचा उरावरी चरण ॥ देउनपुसे भीमसेन ॥ सांगे द्रौपदीचे कुरय हरण ॥ कोण्या हस्ते केले तुवां ॥ ६८ ॥ वीरगंठी अनवभ्रष्ट तस्वानीं ॥ बांधे चलस्त्वपांचाळनंदिनी ॥ ते तुवां हस्ते धरूनी ॥ नेली सभेवी रंबा बया ॥ ६९ ॥ पेतुह्मणे वाम हस्ते कडुन ॥ केले द्रौपदीचे कर्याहरण ॥ भीमतें च भुजधरून ॥ लवलाहे पासुनुपटीला ॥ ८० ॥
तेच भुजेन वारंवार ॥ वक्षस्थळी ताडिला दुराचार ॥ मग असिलता काढुन सत्वर ॥ छेदीशीर तयाचों ॥ ८१ ॥ तेथूनी निघालें रुधिरक ॥ ते भीमसेन क्रोधें प्राशीत ॥ सर्व गासउरी येत ॥ दिसे उग्रकर्म भयानक ॥ ८२ ॥ जैसे यागीं तीसोमपान ॥ तैसें न कप्राशी भीमसेन ॥ दान्ही दळें कांपायमान ॥ भीमसेनें देखतां ॥ ८३ ॥ ह्मणती हा केवल कृतांत ॥ मनुष्याचे रक्त प्राशीत ॥ उरले दळ मासीलसमस्त ॥ नउरे अंत येथ कांही ॥ ८४ ॥ भीमाचे भयानक वदन ॥ नसकती पाहों विलोकुन ॥ शस्त्रे टाकी नी पळोजेन ॥ वीरपळती दशदिशा ॥ ८५ ॥ हांक पाडिते वीसकळ ॥ ह्मणती पळा रे पळा आला काळ ॥ कीं हा राक्षस सबळ ॥ घटश्रोत्र दूसरा ॥ ८६ ॥
दुःशासनाचीप्राण ॥ गेला न होतां संपूर्ण ॥ तयाप्रती भीमसेन ॥ पुन्हा बोलतसे क्रोधें ॥ ८७ ॥ ह्मणे गौ गौ थावचन ॥ आठवी अतां दुःशासना दांटतीकआ जो पांचजण ॥ बोलिला सी आठवीं ते ॥ ८८ ॥ लाक्षा सदनीं कावीलों अग्न ॥ कौरेविष खातली मज लागुन ॥ घोषयात्रेचें मीस करून ॥ दरवज्रा घाल्लू उगा तु ही ॥ ८९ ॥ पद्मजात जनकाची भगिनी ॥ तीपी उपं तुह्मे पेडिलीसभा ॥

स्थानी॥ वनवास अज्ञातवास करुनी। आजी तुज साधिले॥८०॥ हा कोपें उठिला भीमसेन॥ म्हणे हे पार्था पितृसमान॥ आजी त्वत्स जाहला सं
पूर्ण॥ प्रतिज्ञा सत्य जाहली॥८१॥ आता दुर्योधनाचे शीर पायें मर्दीन साचार॥ जैसें समुद्री ताळिता पाकोदर॥ स बळ अस्त्रा घेउनी॥८२॥
की उपनगरीं पाये देखा॥ ताडिते जैसा रथचक्र॥ तैसें सुयोधनाचें मस्तक॥ चूर्ण करीन या वरी॥८३॥ इकडे धृतराष्ट्राचा नंदन॥ ज्याचे नाम चि
त्रसेना॥ सात्यकिनें ज्याचा प्राण॥ तत्क्षणी घेतला॥८४॥ आणि दुःशासनाचा गेला प्राण॥ शंदनी रुद्र जाहला भीमसेन॥ ये
उनी पाण्डव बाण॥ ख्याती केली समरांगणी॥८५॥ आणिक दुर्योधन बंधु दहा जण॥ त्यांचे शीर छेदिलीन लागतां क्षण॥
कौरवदळी अकस्मात दारुण॥ हाहाकार प्रवर्तला॥८६॥ कर्णप्रती शल्य म्हणत॥ पाहा भीमें केला पुरुषार्थ॥ पाहे कौरव
भार पळत॥ कैसा अकांत मांडला॥८७॥ समरी सांडुन धीर॥ पळतात नृपवर॥ हा दुर्योधन भयातुर॥ दिसतो कैसा
चिलोक॥८८॥ तु जवळ धनुर्धर तो पार्थवीर॥ कर्ण तु धरी बरवा धीर॥ इकडे गांडीवा पेठुन खांडव कोदंड॥ रणरंगी नाचतसे॥८९॥ द्रौपदीभ
गिनी यथार्थ॥ दुःशासनें हा मजला बस्त॥ तीच्या उद्देशें मारुन स्वस्त॥ मन केलें त्यांचें॥९०॥ गदाहाच पोत जाळुन॥ दुःशासनाचे
तैल घालून॥ दीवा ज्याहला भीमसेन॥ गोंदलप्रयाली न लावंदपी॥९१॥ कर्णपुत्र वृषसेन॥ त्यावरी वेगें वर्षत बाण॥ सहस्त्र बाणी
अर्जुन॥ ते भेदिले तेधवां॥९२॥ पार्थ सहलांनी तमाल नील॥ पाहा युद्ध करितो कर्णाचा बाळ॥ बारा जाल पांडवदळ॥ साचि
ले ते प्रतापें॥९३॥ तो प्रतापी कर्णनंदन॥ श्रीकृष्ण बरीयाली दहा बाण॥ सहस्त्रबाणी भीमसेन॥ भेदिला तेणें समरांगणी॥९
नकुलाचा वरी बाण दहा॥ सहदेवावरी टाकिले वीस॥ धन्य बाहु योद्ध्याचा सांस॥ दोन्हीं लघुमान वती॥९४॥ असो पार्थे सोडुन शर॥ छेदि
ले कर्णपुत्राचें शिर॥ कौरवदळी हाहाकार॥ दुःख अपार न सांगवे॥९६॥ जैसें देखोन कर्णवीर॥ कोपला जैसा प्रलयरुद्र॥ पार्थावरी सोडित
शर॥ चपळ असें साधावित॥९७॥ रुक्मिणी हृदयाब्ज मिलिंद॥ म्हणे पार्था सावध॥ म्हणता प्रळयी रुद्र जालेता भेद॥ कर्ण तैसा दिस
तसे॥९८॥ पाहा कर्णाच्या भय करूनी॥ पळतें पांचाळ वीरवाहिनी॥ कर्णाधुरें समरांगणी॥ कालध्यारंधरीना॥९९॥ तरी तुं महावीर रण
ते पंडित॥ तुझी विद्या अद्भुत॥ तें सर्ज आहे कीं समस्त॥ इंद्र शिव स्तवन जो॥१००॥ या वरी बोले सुभद्रावर॥ दानुकाय श्रीसुरवधार॥
साउराध्यान बाहलि समर्थ॥ पाद्वें इंद्र दैसातु॥१॥ कमलायत नाम कमललोचना॥ कमलनाभा कमलासना॥ कमला प्रिया कमलवदना॥
कर्ती कारणा सर्व हे॥२॥ त्रैलोक्य नगरारंभस्तंभा॥ या विश्वाची तुं चक्रीशोभा॥ मन्मथजनका रुक्मिणीवल्लभा॥ ब्रह्मानंद राजगुरु॥३॥
पांडवकैवारिया मधुसुदना॥ तुझी राज्य तुझी सेना॥ जयपराजय जगन्मोहना॥ तुझीन यना साभाळी॥४॥ मी येके यो सारणा पंडित
असें जेही धरीन मनांत॥ भगवत्के चा आणा सप्त॥ क्षीराब्धी हृदयविलास॥५॥ वैशंपायन म्हणे जनमेजयास॥ फाल्गुन ठसे
बोलोनियां॥ गांडीवचाप वाजवीया॥ टणत्कार करितसे भरंगणी॥६॥ ये प्रसंगी करणा श्रुती॥ कृष्णार्जुनासी जयप्राप्ती॥ ते सारस्वपरि
साबें श्रोती॥ सावधान होउनीया॥७॥ बंलानंदा जगतें धाय॥ श्रीपांडुरंग नगरविहारा॥ पांडवपालक श्रीधरवरा॥ अतीप्रताजग
दुरु॥८॥ सुरस पांडवप्रताप ग्रंथ॥ कर्णपर्व व्यास भारथ॥ यांतील सांवदायथार्थ॥ अठ्ठेताळिसावा अध्याय कथीयला॥२०१॥ ॥श्री

कर्णपर्व ॥

अ॥ ३॥

॥ ७॥

श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥ ९८ ॥ ९८ ॥ श्लोकसंख्या ॥ ४४ ॥ ९९ ॥ ९९ ॥ ९८ ॥

श्री गुरु गोपाल कृष्णाय नमः ॥ जो पांडवाचा कैवारी । नंदाघरीच्या खिल्लारी ॥ पांचालिचा सहाकारी ॥ द्वारकेवरीच्या ॥ १ ॥ जो
क्षीराब्धीचा जामात ॥ जो त्रैलोक्याचा तात ॥ सनकादिक योगी समस्त ॥ आराध्य दैवत तयांचे ॥ २ ॥ जो अनंतकोटी ब्रह्मांडकुम
र ॥ जो चित्तनेत्रांचा प्राणमैत्र ॥ जो निगमांचे आदिसूत्र ॥ पाठीराखा भक्तजनांचा ॥ ३ ॥ जो पुराणपुरुष कमलाक्ष वरद ॥ उद्धव अक्रूर
मु हृदयारविंदमिलिंद ॥ जो अर्जुनरथी कुमर ॥ बैसोनि काय बोलत असे ॥ ४ ॥ अर्जुना होय रे सावधान ॥ तुं का माझिया कर्णासन ॥ या दुःखे कुन
तस जाहला वीर तो ॥ ५ ॥ तो काळ्या वेषनी बैसे रथ ॥ जैसी अर्जुनीपो उभा ॥ तैसे स्वरूप कर्णाचे दिसे ॥ गर्जना केले समरांगणी ॥ ६ ॥
दोघां चे रथ श्वेतवर्ण ॥ श्वेततुरंग तीसमान ॥ दोघांचे ही सौंदर्य देखोन ॥ मीनकेतन तटस्थ ॥ ७ ॥ समवयसम विश्वासमरण ॥
समानवाटी सम संधान ॥ दोघे ही पृथेचे नंदन ॥ तेजसंपूर्ण उजळली दिशा ॥ ८ ॥ कर्णाचे ध्वजी रेखीला कुंजर ॥ पार्थाचे रथी
वायुपुत्र ॥ दोन्ही हाथी बाध्य गजर ॥ तुंबळ झाले तेधवा ॥ ९ ॥ सर्व वीरांची आरोळी ॥ दोन्ही सैन्ये कंपाची जाहली ॥ शैल्य कृष्ण
सारथी बळी ॥ दोन्ही कडे दोघांचे ॥ १० ॥ येक मेरु येक मंदार ॥ येक भार्गव येक रघुवीर ॥ की येक रमावर येक उमावर ॥ तैसे दोघे
दीसती ॥ ११ ॥ येक सागर येक आकाश ॥ येक वासुकी येक शेष ॥ येक धैर्य येक येश ॥ तैसे ते दीसती ॥ १२ ॥ येक सुर्य येक प्रळयाग्नि ॥
येक सौर्य येक वैभव ॥ येक सद्भाव येक गौरव ॥ विजयश्री वराव या अभिनव ॥ रणनौरेकराव ती ॥ १३ ॥ हाली हले चिंतने याकु
ले ॥ कोणा श्री विजय माळ घाली ॥ सर्व देशीचे भुपाळ ॥ पहाते बोलती अपलीया ॥ १४ ॥ कोण्ही वर्णिती वीर कर्ण ॥ कोण्ही वर्ण
ती धन्य अर्जुन ॥ सूर्यजरा जसे नंदन ॥ चिंतिती कल्याण मिळपुत्रा ॥ १५ ॥ पार्थाचे कल्याण चिंती ॥ सुधापानी सर्व चिंति
ती ॥ कर्ण सती जयश्री ॥ ऐसे इच्छिती मनांत ॥ १६ ॥ ब्रह्मलया सपुसतीदेव जगनमुठी ॥ सांगजय पद्म शिकोणाला गुणी ॥ तेजे काय याचि
धीचा बाण ॥ शाक्सा द्रजाहला ॥ १७ ॥ मग बोले विष्णुनाभ ॥ जी कड आसे लक्ष्मी ॥ श्रीजावल्लभ ॥ जय बाणली लाभ ॥ ती कडे स
र्व विलोकी ॥ १८ ॥ जैसे जे अे कतापाक सासन ॥ आनंदभरित त्रिभुवन ॥ जयवाद्य अर्जुना ॥ वर्षे सुमन पार्थावरी ॥ २० ॥ अंबर दाटले
विमानी ॥ नरनरेश्वर भरले मेदिनी ॥ नितभारे सी दूनी ॥ येक कौतुक विलोकिती ॥ २१ ॥ असो कौन वर्णाउ बळी ॥ येका चि वाये
घा पिलागली ॥ सहग्री वामही तळी ॥ उरगेंद्र सरसाविता ॥ २२ ॥ दिग्गज चळचळ कांपता ॥ आदिवराह सरसावित दांत ॥ कूर्मपृ
ष्ठी सावरित ॥ चिंताग्रस्त भुवनत्रये ॥ २३ ॥ आकाश मंडप आसउत ॥ भडभडा नक्षत्र रिचवत ॥ महायोधे कडबळवंत ॥ हिमज्वरे
कांपती ॥ २४ ॥ साकळोळा तउभय वृष्णा ॥ वाजविती देवदत्त पांचजन्या ॥ तेव्हां भीष्मी गेली रगेली लपाउन ॥ येक हाकजा हली ॥ २५ ॥
सौंमाजी आवनिजा संताप तरटा ॥ भुभुःकार वाजवे त्रिभुवन ॥ वेष्टित भुते आवेशे करून ॥ हाकपाती तीत वेळी ॥ २६ ॥ अगाधपी
वनीनो का डहलमही ॥ तेसी कुंभीनी जेला लागली ॥ ते हनुमंते कवच घातली ॥ ध्वजावरी कर्णाच्या ॥ २७ ॥ कुंजर रेखीत कर्णध्व
जा ॥ विराजित वायुतनुज ॥ कोनुक पाहावया धर्मराज ॥ पाठी सिउभा पार्थाचे ॥ २८ ॥ शैल्य कडे शेष शायन ॥ कोप्ये पाहे विलोकुन ॥
तुरंगावरी तुरंग जाण ॥ रथी चे ध्वा विलेसक्रोधे ॥ २९ ॥ विजयमल तोच कृपाण ॥ जरी मज कर्ण मारील रणी ॥ तरी तुं काय करि

ऐसें वाखाणिले ॥ पंकगांधीनंदना ॥ तैसेच कर्णअर्जुना ॥ समरांगणी शोभले ॥ २७ ॥

लिख तेक्षणी॥ सांगम जगाणो विंद॥ २०॥ यावरी याधवकुल दिनकर॥ बोलता काय श्रीकरधर॥ अघटित घडेल साचार॥ परी पराज
यन हुंनते॥ २१॥ सुर्यमार्गि चुकेल किरण॥ अग्नेमरण॥ नेत्रीअंध नपावेल अग्न॥ मशकाची थडक लागोन॥ जरी मेरु पडेल॥ २२॥ पाषाण
प्रहार लागोन॥ जरी वायु पडेल भोडुन चरण॥ पिपीलिका शोखी सिंधु जीवन॥ वीसूस थावोन सालभ धरी॥ २३॥ घडेघडित प्रल
यव्याळ॥ कर्पुर तुसारे होईल सीतळ॥ केंहीं घडेल यैकवेळ॥ परी पराजय न देखु ते॥ २४॥ कर्णाचे निंतबिनीसवळा॥ आजीवि
गतथवाहो तील॥ वैकुंठीच्या वेल्हाळ॥ करीम विध्य आथीते॥ २५॥ पार्थ लागे ब्रह्मांडनायका॥ सूत्राधारका विश्वव्यापका॥ तु
॥१॥ सीकरणी विश्वपाळका॥ नेणवे शिव विरंचीते॥ २६॥ तों दुर्योधन छ्त्रुसुत॥ रतवर्म श्रीार द्रुत॥ असंभाव्य शर वर्षीव करितं॥ पा
र्थीवरील ठल्ले॥ २७॥ गजभार रथभार॥ पायदळ अश्वभार समग्र॥ लक्ष्य निपासु भरला वर॥ हा॥ गीतशास्त्र येग हाची॥ २८॥ ति
तुरपाचेहि स्वर्गे हूनी॥ रा क्रितपराक्रमे अर्जुन॥ प्रापुल अंगीयेक बाण॥ लागोनें दीकुशल तो॥ ३९॥ रथभार थाविले वीर॥ ति
तुक पार्थ केले जर्जर॥ शिरे उडवी अपार॥ कंदुक जैसा उसळती॥ ४०॥ पक्षी उडती वृक्षावरूनी॥ तैसी शिरे उडती गगनी॥ तोमन प्र
यत्न खोनी॥ द्रोणी सागत सुयोधना॥ ४१॥ अझून तरी हो पां सावधान॥ ऐक माझे हित वचन॥ मिळवू रिं पांडुनंदन॥ समसमान नं
दादाचे॥ ४२॥ मासिया बोलांत निश्चित॥ आहे त पांचही पंडुसुत॥ तुज हो सुख होईल अपरिमित॥ आग्रह व्यर्थ सोडी हा॥ ४३॥ दुः
ख्याग्नि भरला देखा॥ मम वचन देव नोक्का॥ बैस पाव स्ती परम तटाका॥ विरोध वार्ता सोडिहो॥ ४४॥ तुं कर्णासवारी सहर॥ मी
आहो पितो सुभद्रावर॥ अभिमान नको हे सकुर॥ सांडी संग तयांचा॥ ४५॥ स्वराष्ट्रांचे वंशवन॥ विरोधे गेले शुष्क होऊन॥ तेथ पंच
पांडव पंचाग्न॥ जाळित पूर्ण चालिले॥ ४६॥ मी गुरुसुत गुरु समान॥ सुधारस समानी मम वचन॥ हृरी कर लसर्वथैमन गो सांडि अ
भीमान सुयोधना॥ ४७॥ दुर्योधन बोले वचन॥ अता सांडु निया अभिमान॥ पांडवा सजोडु श्वरण॥ तेत्रीक या शरणि या॥ ४८॥
वे चुसांग रणांगीप्राण॥ कीर्तीने भरुनि त्रिभुवन॥ अर्जुना समारिल कर्ण॥ पाहे कौतुक आता हे॥ ४९॥ इभमस्तकीचे मुक्त॥ घेउगे
लामृग नाथ॥ तो होउन भया भित॥ देईल काय घडे हे॥ ५०॥ मारच्या दुःशासनाचि रक्तपान॥ केले भीमेन समरी जाण॥ मीसाच
वेयीन प्राण॥ कां देईन आपण॥ ५१॥ बाळ मस्तकीचा मुकुट॥ लताप्रहरे करून पिष्ट॥ समरी भीमे बोलिला स्पष्ट॥ तुवा श्रव
ण केले कीं॥ ५२॥ अता करून पुरुषार्थ॥ प्राण या थेहेंची पआर्थ॥ असो ई कडे कर्णपार्थ॥ रण गाजवी दोघे॥ ५३॥ पूर्वी देवा असु
सुरां॥ कीधावणारी सुत मयध्यावर॥ की शंकरारी जगी जुंझिन्नला प्रियकर॥ तैसे दोघे दीसती॥ ५४॥ व्योमकेश उरणी त्रीपुर॥
कीं वातार कासुर कुमार॥ तैसा कर्ण आणी कृष्णप्रियकर॥ निःशंक विर दोघाही॥ ५५॥ कर्णपार्थी सलक्षुन॥ सोडिता जाहु
लाहालाबाण॥ ते अर्जुनें छेदून॥ सोडिले दिगुणीत पाचे॥ ५६॥ कर्णे सोडिले शत॥ सहस्रबाण तांडी पार्थ॥ लक्ष बाणी सुर्यसु
त॥ ताडिता झाला तयाते॥ ५७॥ यावरी तो वीरजगजेठी॥ सोडी तो जाहु ला बाण कोटी॥ अक्षयतुणीरपुटी॥ अर्जुनाचा भरलासे॥ ५८॥
अमोघ धनंजयाचे बाण॥ सुटते जाहलें स्व पंपासुन॥ जैसे चतुराची सुखवार्तुन॥ अपार शब्द निघती॥ ५९॥ रथक्रम बर्ष

क्रमे करून ॥ पंडित करिती वेदाध्ययन ॥ तैसे चपळ हे अर्जुन ॥ शर सोडी असंख्ये ॥ ६० ॥ कीं मेघीहून जळधारा ॥ अपार पडती तो
यधारा ॥ कीं ओंकारापासूनी अपारा ॥ ध्वनी जैं शास्त्र निघती ॥ ६१ ॥ कीं मूळमायेपासून थोर ॥ असंख्य जीव सृष्टी अपारे ॥ चप
ळ लेखकापासाव हरे ॥ असंख्य अक्षरे उमटती ॥ ६२ ॥ कर्णाचें जे बाणजाळ ॥ येकसरें गेले दिसुतीच्या बाळ ॥ जैं सेउगवता सुर्यमंड
ळ ॥ भगणें सर्व लोपती ॥ ६३ ॥ कीं येक उमटता विनायक ॥ असंख्य संहारी दैत्यसैनिक ॥ कीं सुटतां सउवातें रख ॥ जळरळवी
तळी ॥ ६४ ॥ कीं येक विष्णु नामें करून ॥ असंख्य दुरितें जाती जळोन ॥ कीं वाचेत नाद मुर्च्छान ॥ होती धिपि न दग्धपैं ॥ ६५ ॥
असंख्य बाणजाळ समस्त ॥ येहुन पाडिती क्षणांत ॥ जेवीं येक सिंहनादें गज बहुत ॥ पडती गतप्राण होउनी ॥ ६६ ॥ क्षुद्रपी प्रग
टला बोध ॥ सर्व पातिकारे पळती कामक्रोध ॥ कीं महाप्रयाय ते ब्रह्मानंद ॥ क्षुद्रानंद विरती ॥ ६७ ॥ कीं जळी एक ज्येकशार ॥ त्रापासावा
निघतो अपार ॥ जैसें येकुळ येकपुत्र ॥ संतती वाढे बहुसाचि ॥ ६८ ॥ तैसे बिंदुजळ पडता ॥ पसरे चहुंकडे तत्वतां ॥ कीं ससा ग्रीह
नेहेंता ॥ कीं तेज गेले सर्वत्र ॥ ६९ ॥ कीं कुळवंता प्रसरे कार करिता ॥ तये प्रगटे संगता ॥ तैसा कर्ण येक बाण सोडिता ॥ पसरती
बहुपरी कडे ॥ ७० ॥ बाणाली सागर ते बाणा ॥ तेहा वर्षत प्रळयघन ॥ बाणखंड उपडता उसळोन ॥ कीं वकवनें दग्ध होती ॥ ७१ ॥
शस्त्रासी सगट ताडा शरां ॥ भये खवळती नक्षत्रे ॥ ससस मुद्रीचीं उदरे ॥ तसा जाहली तेकाळी ॥ ७२ ॥ कळाहीन शशी तरणी ॥ वि
मानें पळवती सुधापानी ॥ वासुकि रोमना हे धरणी ॥ दिवसा चरजनी वाटता ॥ ७३ ॥ जळ तीळसा पांडवभारें ऐसें कर्ण सोडि
ले अग्नशास्त्र ॥ वीराचीं रथ वस्त्र समग्र ॥ जळों लागले ते धवा ॥ ७४ ॥ हरीनामें निरसती दोष अपार ॥ तेवीं पार्थें सोडिले जळश
स्त्र ॥ अग्नविस्ताळ समग्र ॥ जैसा मध्यरात्र प्रतीभरे ॥ ७५ ॥ जळरूप मार जळी अद्भुत ॥ कीं न कावेंसे नावाहत ॥ जैसे विवेक उदेतां प्रत ॥
क्रोध काम निरसती ॥ ७६ ॥ नोकप्रागेंद अस्त्र ॥ सोडिता जाहला सुर्यपुत्र ॥ पार्थ सैन्य समग्र ॥ पाउ चक्री पडियेली ॥ ७७ ॥ पा
र्थें सोडुन पर्वत ॥ प्रभंजन कोंडिला समस्त ॥ जैसा नदवत हूंकार महंत ॥ सत्यज्ञान विभांडती ॥ ७८ ॥ मग वज्रास्त्र जपोन ॥ सो
डिता जाहला अर्कनंदन ॥ पार्थ माते ब्यस्त्र टाकुन ॥ कुलीशें तेव्हां संहारिलें ॥ ७९ ॥ पार्थ कोपला चानकंवर ॥ निजशरीं भेदिला स
मग्र ॥ जैसें पर्वती तरुणांकुर ॥ ते वीरथ दिसे तसो ॥ ८० ॥ निजरथीं शोभे सूर्यकुमर ॥ जैसा निराभ्र नभी सहस्रकर ॥ कर्ण ते
व्हां तिवीयांस्त्र ॥ अनिवार सोडिलें ॥ ८१ ॥ सहस्र करांचे वीराय कोट्यावधी उठिले अपार ॥ मग पार्थें भार्गवास्त्र ॥ असंभाव्य
सोडिले ॥ ८२ ॥ करण सोडिले ब्रह्मास्त्र ॥ पार्थें ब्रह्मास्त्र सोडिलें समग्र ॥ कुळी जप ताहा पाश्चा ॥ गरुडास्त्र फणगुंजपे ॥ ८३ ॥
कर्णें सोडिलें अपापती ॥ किरीटीनें पाठविला अगस्ती ॥ कर्णें प्रेरिला काळरात्री ॥ सोजीगंतुसी पार्थ तेव्हां ॥ ८४ ॥ यावरी कर्णें कृष्णा
र्जुन ॥ शरधारीं खिळिले संपूर्ण ॥ मग पार्था प्रती श्रीमनमोहन ॥ बोलता जाहला ते धवा ॥ ८५ ॥ सो सीन संहारिले पहुन ॥ काय कौतुक
पाहतोस अर्जुना ॥ मग बाणजाळी सैन्य कर्णा ॥ पार्थें खिळिले तेधवा ॥ ८६ ॥ शल्य अणी सोसा ॥ मग राजे सर्व हे दिसती ॥
पांडवाचें दळ तहस्ती ॥ कर्णें मारिलें ते धवा ॥ ८७ ॥ रथही आटले बहुत ॥ स्वार असंख्य ही तेथें गणती ॥ धर्मराज कौतुक पा

दत॥ कर्णार्जुनाचे तेथवा॥८८॥ गांडीवाचीप्रतीच्या बाण॥ कर्णाचे छेदिला टाकून बाण॥ सवेंचीधनुष्य नूतन॥ लाविला अर्जु
नें तेथवां॥८९॥ शल्यउरा सौसी॥ मयूराजें खेते दृष्ट दिसती॥ पांडवांचे बहुत हस्ती॥ कर्णे मारिले तेथवा॥९०॥ रथही भा
टिले बहूत॥ स्वारासनाही ते घेतलीत॥ धर्मभ्राज कौतुक पाहत॥ कर्णार्जुनाचे तेथवा॥८८॥ गांडीवाचीप्रतीच्या जाण॥ कर्णे
छेदिला टाकून बाण॥ सवेंचीधनुष्य नूतन॥ त्वा विला अर्जुन तेथवा॥८९॥ थोरयुध्याच्या कडकडाट॥ कारयासमर्थ्येन
फुटकाट॥ तैसे दिशाचे संघाट॥ येतील कोटस्य ठाया॥९०॥ कृष्णावरी साटिवाण॥ सो हेत जाहला विरकर्ण॥ शौल्याबरी छा
॥७॥ तमांगला॥ पार्थे तेव्हा घातले॥९१॥ दोहीदळीचे वीर॥ पाहती उगेच भयातुर॥ जैसे चित्री लिहिले ध्यार॥ तैसे दिसती तेथवा॥९२॥
उस्त्र तेंव वाढवी कर्ण॥ साहून विशेष करी अर्जुन॥ तो कर्ण व्याघ्रा तायेउन॥ तक्षक पुत्र विधालि॥९३॥ साची माता रवांडव व
नी॥ पळता मारिली पार्थेबाणी॥ ते वैर स्मरोनी॥ शर होउनी आता निघे॥९४॥ कर्णार्जुन अमलेकार॥ आंगीचा लिलेचमि पुर॥
विजतोच्येतु न सेवक नर॥ वारेचा लिती हो धावरी॥९५॥ चंदनकपुर मिश्चनीर॥ सेवक छिंपिती वारंवार॥ दोघती कौंतेयसुंदर॥ ननु
सकुमार दोघाचा॥९६॥ सावरी तो तक्षक बाण॥ कर्णी काढिला जैसी साहस्त्र किरण॥ अर्जुनाचा कंठ लक्षून॥ अकस्मात सोडिला॥९७॥
तो बाण अनिवार॥ अर्जुनाचे प्राण घेत घोर॥ शक्रादि देव समग्र॥ हाहाकार करती तेव्हा॥९८॥ निसपुजिला तो बाण॥ चार्चिला चंद
नें करून॥ साच बाणांत तक्षक नंदन॥ गुप्तरूप संचरला॥९९॥ कलवलला श्रीरमण॥ सांसरा ती वीच दुनानन॥ तुंधी रथ धरी दक्ष
णा॥ व्याकुळ मनी तेव्हां नंदी॥१००॥ अर्जुनास नष्ट कपाती॥ आता शिराध्ही व्याल वाई॥ कौतक रिलये समस्ती॥ सावधान पाहाते॥१॥
प्रलयचपलेसमान टाकुन॥ निघता जाहला निर्वाण बाण॥ द्वादशसुर्याचे तेजसंपूर्ण॥ येक वाटले शरीतथा॥२॥ किंवा सुटला काळदंड॥
किंदा रिलेवाटे ब्रह्मांड॥ मेरु मंदार शतखंड॥ घायेक रिला वाटतसे॥३॥ सहस्त्र विजा कडकडिती॥ तैसा बाण जात हरित गती॥ दोन्हीद
ळमोहे पावती॥ वीर पळती दाहीदिशा॥४॥ धर्मभीम नकुल सहदेव॥ भयाभित विरस सर्व॥ लागती विश्वव्यापक देव कमळाधवा॥ रक्षीन
क्षीदास आपला॥५॥ परम आनंदला दुर्योधन॥ अता सर्वथा न उरे अर्जुन॥ मा सोन खेळ गीपाल॥ वोवाळीन कर्ण वेंतुनी॥६॥ चक्र
भ्याचे फळ पावेंम॥ पाहिये जैसा सेंपाबोन॥ तैसा पार्थीच्या कंठ लक्षुन॥ प्रळय बाण आला तेव्हा॥७॥ पांडव कैवारी जगन्नाथ॥ बळे दडपिला
विजयरथ॥ उठवी दे कुनतेथे॥ तुरंग बैसती तेथवा॥ चक्र आसाकेत रथ॥ त्याच्या बळ होय अद्भुत॥ तो मुगुट छेदुन अकस्मात॥ बाणाने नेला ते
थवा॥९॥ तिलपाय कुटके करुन॥ कुरुपा दिला चुर्ण होउन॥ तो कोटीर चतुराननें निर्मुन॥ शक्रास पुर्वी दिला होता॥१०॥ तो कोटीर परम
प्रीतीनें॥ किरीटीस दीधला सहस्त्रनयनें॥ असो अर्जुन जाणा प्राण॥ मुगुटावरी गेले ते॥११॥ सुखाचा रथ पुढे वेगे॥ म्हणे कर्णास कृष्णयास
मुद्रा॥ विमानी नयनी पुरंदर॥ आनंदाश्रु सोडित से॥१२॥ गर्जत निघा पार्थ श्रीधर॥ सुमने दिव्य वर्षी वारंवार॥ पांडव करिती जयजयका
र॥ स्वावती समग्र श्रीरंगा॥१३॥ असामान जायेत घडली कर्णी॥ तैसा कोणी रत्नाल उडोन॥ नग पार्थे मुर्ध्नी जसा बरून॥ वस्त्रे करून बांधिले॥ वश
यावरी तो तसा कस्हत॥ कर्णा प्रति सीयेउन बोलत॥ लगे संधान चुकले यथार्थ॥ पुन्हा सोडि म्हणता लागी॥१४॥ कर्ण पुसे तुम्ही कोण॥ तो सांगे पुर्व
वैरमान॥ मी नागतेच्या सुर्य्ये थीन॥ करी संधान पुनः हा तुं॥१५॥ कृ तकाते भिकाय बहुत॥ तुझ्याअश्रये युध करी येथे॥ वीर रास

तीक्ष्ण बाणासी ॥ जो तु हमितखस्थाना ॥ १७ ॥ मग सर्पसि रूपतोजन ॥ न्वा लिला अर्जुना सलक्ष्मून ॥ श्रीकृष्ण म्हणे पार्थाला ग्ना ॥ तक्षक
पुत्र अश्वसेन तुझ्या ॥ १८ ॥ सुर्गस नागा सोडुन कृष्ण मित्रा ॥ ताता खंडवे केली क्षण मात्रे ॥ यवरी मग कुंतीपुत्रे ॥ दश बाण सोडिले ॥ १९ ॥ ते कर्ण
चापांडुनंभांग ॥ पली कडे गेले सवेग ॥ सवेच कर्ण बमुतु अनुरग ॥ चूर्ण केला शर घाये ॥ २० ॥ कवच भंगी चे छेदून ॥ हृदयी भेदले
नव बाण ॥ मूर्छना येउनी कर्ण ॥ ध्वजस्तंभीं टेकला ॥ २१ ॥ मूर्छना जाये निरसोन ॥ तो करी अर्जुन नटा की बाण ॥ मग तो वध पलटे न
करणे ॥ बाण उपडी आंगी त्यो ॥ २२ ॥ अत मान जाता वासर मणी ॥ तैसा कर्ण दिसे तेजे ॥ मग सवे चौदा बाण ॥ श्रीकृष्णासी वि
ली पेले ॥ २३ ॥ डाको नी पंचशत शरे ॥ पार्थ कर्णे केला घर्जरे ॥ अर्जुना सिलणे श्री करधर ॥ कोटी शर ॥ शिव दत्त जो ॥ २४ ॥ पृथ्वी
आप तेज वायु अंबर ॥ साची काढून सख समग्र ॥ येक दश रुद्र द्वादश मित्र ॥ पाची तेज वेउनी ॥ २५ ॥ तो कर्णाचे कर्म गाढन ॥ न
सुटे कदा अभिल्पा विरा ॥ गुरु शाप विप्र शाप दारुण ॥ सरसावले अंतकाळी ॥ २६ ॥ सभीरथ तीपालनारथ ॥ पृथ्वीने चक्र गिळि
ले अकस्मात ॥ मंत्र अटवेना समयेचित ॥ अस्त्र ही कदा स्मरेना ॥ २७ ॥ शालोभस्त्र अद्भुत बाण ॥ जासता कदा न हे स्मरण ॥ हस्ते
बळ गेले गळोन ॥ तेज हीन मुख जाहले ॥ २८ ॥ दश दिशा वाट नी शून्य ॥ वाटे जवळी आले मरण ॥ परी तो भास्करी धैर्य धरू न ॥ पुढ
ती रथ सजवित ॥ २९ ॥ व्यापावोढुन आकर्णी ॥ कर्णे सोडिले सप्त बाण ॥ ता श्रीदान दत्तनु भेदून ॥ श्रीरंगाचे गेले ते ॥ ३० ॥ सप्त बा
ण भेदुन गेले ॥ परी श्रीकृष्णाचे आसन न ढळे ॥ जैसे पंचशराचे न मेरले ॥ न चळे जैसा मारुती ॥ ३१ ॥ हाणिता कुवार तीक्ष्ण ॥
वृक्ष न जाये सांडुन स्थान ॥ कीं वर्षता आपार घन ॥ अचळ कदा सोडीना ॥ ३२ ॥ कीं नीं दकानीं रता अपार ॥ न चळे सध्यच्या अंबर ॥
प्रल्हादा सत्वा विलेकिबार ॥ परी तो धीर सोडीना ॥ ३३ ॥ तो पद्मिकार रती त तनु ॥ जो नर विरंच पंचानन ॥ जो पुराण पुरु
ष पुरातनु ॥ तो ससहरारीम्हे हरना ॥ ३४ ॥ पार्थाचे हृदयी जाण ॥ कर्णे भेदिले द्वादश बाण ॥ सवेची प्रती व्याछेदुन ॥ गांडीवाची
टाकिली ॥ पार्थ ओढा लावी नूतन ॥ सवेची तोडुन टाकी कर्ण ॥ असोयेकमाचे येक तोडुन ॥ शंभरी गुण टाकिले ॥ ३५ ॥ अर्जुन
निर्वाण शरी ॥ कर्णरथी तिला तर्जे बरवरी ॥ तेहि कर्णे रथ चक्र धर श्री ॥ गिळिली जाहले विप्र शापे ॥ ३६ ॥ ते वेळे सूर्यनंदन ॥ रथा
खाले उतरोन ॥ रथचक्र उपडोन ॥ काढिता कदा निघेचीना ॥ ३७ ॥ धन्य कर्णाचे अद्भुत बळ ॥ उलमळितु उर्वी मंडळ ॥ परी सामि
प आला काळ ॥ चक्र साह सउपडेना ॥ ३८ ॥ तो अर्जुनाची येती बाण ॥ मग बोलता जाहला उदार कर्ण ॥ अभो पार्थ पंडुनंदन
येक क्षण स्थिर राहे ॥ ३९ ॥ तु वीर परम ख्यातीवंत ॥ अवकाश देयी मज येक मुहूर्त ॥ मज चक्र उपजे येथे ॥ संकट बहुत पडि
येले ॥ ४० ॥ पार्थे मुकुट नेलो छेदुन ॥ कर्णाची वीरगुंठी सुटोन ॥ सुवासके शापसरले आण ॥ [illegible] अपमान दीसती ॥ ४१ ॥ असो
तो कर्ण उदार ॥ पार्थासि विनवी वारंवार ॥ मी व्यास नी पडलो सा चार ॥ भीत नाही मरणाते ॥ ४२ ॥ धर्माधर्म विचार करूत ॥ तु
सर्वी जो तल्लीन नपंडित ॥ याप्रती द्वारकानाथ ॥ प्रतीन त्तर देता जाहला ॥ ४३ ॥ म्हणे कर्ण धर्मन्याय नीती ॥ तुज आता काय स्मर
ली चित्ती ॥ सभेसी नेली द्रौपदी सती ॥ कपट द्युत करूनिया ॥ ४४ ॥ ते हा धर्मन्याय नीती ॥ तुज ना टवेची कशा चित्ती ॥ असात गुरु
मत्पती ॥ कपटे व्यास नी पडिला ॥ ४५ ॥ विश्वामित्र नी मारिला [illegible] ॥ व मीं टस विले विचार ॥ [illegible] सरनी ला [illegible] वेश्या
नर ॥ ते हा धर्म न विचारिला ॥ ४६ ॥ बनाध्य [illegible] डिले पंडुकुमर ॥ त्याची तयेउव तुली समग्र ॥ वाळा पाल वध दुराचार ॥ येत होता

 

कपटी तो॥७७॥ मिळो विया अवघी जनी॥ बाळ उअभिमन्या मारिल्हा रणी॥ तुं धर्म नाटवे तेक्षणी॥ मंदबुद्धि नीभुललासी॥७९॥
द्रौपदीनंदे द्रौपदी जाण॥ सभेंत गांजली नेणुन॥ न स्मरेचि तेव्हां अर्जुन॥ ते धर्म न विचारिला॥८०॥ पार्थ बोलीसो वीरा॥ नवे
चेउरवाडे रथचक्र॥ पार्थ सिळ ऐसे निलाजवा॥ सोडी अस्त्र कापण्या सी॥८१॥ कार्णी कळुन स्तोडी॥ सर्व बळे च कडुपडी॥
सांत बाण सोडुन भेदी॥ अर्जुन मुर्छित पाडिला॥८२॥ इतक्यां तो पडी रथचक्र॥ परी तेन रहे वीर अनुभाव॥ ब्रह्मसापपर
मद्दुत्तर॥ कदापि ही न वजाये॥ जो कृष्ण म्हणतो पार्थ पाही॥ ताव थी जो न धावरा च ढिला नाही॥ तो बाण सोडुन लक्ष्य
ही॥८३॥ ध्वज उडविला कर्णाचे॥८४॥ ताताकार करतीकौरवजन॥ आता न वाचे कदा कर्णी॥ जयपार वाणा हणा पथून॥ कर्मगह
नपूर्वेच॥८५॥ ते पार्थासि वस्त्र वाण॥ नलयाकितेअसा दिल्हा सोडुन॥ की माध्यांन्ही चा चंडकिरणी॥ तैं मार्गीपा दीसत॥८६॥
की शीव तस्तीचानी शुल॥ किना वज्र सुटे सबळ॥ की सुदर्शन तेजाळ॥ कृष्ण हस्तीचे च्या किले॥८७॥ पार्थ कर्णा तेद्दा बाण
ता॥ सर्व विघ्याहे हि वदत॥ आणी विबुधेश्वराचे सामर्थ्य॥ अपरमित अजसेत॥८८॥ शोसगुरुचीपद कमळ॥ मार्गे मनते
थैं आसेल अपरा ढिळ॥ कापा वपम निर्मळ॥ कृष्ण उपासक जरी असो॥८९॥ तरीयाचे बाण तें कोल॥ तुटो कर्णा चो सिरस
महो॥ तो बाण जात सें तेजाळ॥ मुर्छित जो होती दोन्ही दळे॥९०॥ मिळा घेयाव शिपडी चपळ॥ तैं सहस्र कर्णा च ही बैसला
आस्तसमान सवळ॥ की सुर्य गेला॥ तैंसा सिर उडविले॥९१॥ धीर उर्ध्वगेलो देख॥ मुख तु ननिघाली तेज कलिका॥ तैं मिळाली जाउ नी अ
की॥ जळजळत्या येसी॥९२॥ जयवाद्ये वाजली गजर॥ पांडव दळी जाहले अपार॥ वरि पुष्पकरपुरंदर॥ दुंदुभी वाद्ये वाजवी॥९३॥
दिव्यसुमनाची वर्षाव तेव्हां॥ वारंवार करी माधवा॥ कौरव दळी तेथवा॥ वीर पडिले कर्णाचे॥९४॥ कर्ण पडता रणमंडळी॥ दुः
खाक्रंदली चंडांशु माळी॥ निजकरें स्पर्शोनीं उरस्थळी॥ सागरी स्नान करीत से॥९५॥ उरले पांडवाचे वीर संपूर्ण॥ येकस
ये केली आलिंगण॥ उत्तम साती संपूर्ण॥ महसुर जाण तो जावेली॥९६॥ तेतारथ्य पेउन ते वेळी॥ शौर्य प्रवेशला कौरव दळी॥
ध्वरण बरा भंगल्याची॥ दुर्योधन जाति शोके॥९७॥ ने त्रोदके कडुनी॥ म्हणे पितन सउरावे नी॥ हा हा बाळ मैत्र मनज युकु
नी॥ कर्णवीर गेला सी॥९८॥ आहा कर्ण परम उदार॥ आताक्रणी अती सुंदर॥ उत्तम कर्णसिमरधीर॥ आ कर्णी नेत्रा नाजसा॥
॥९९॥ हे कर्ण विरचंड किरणी॥ पावलासी आती आस्तमाना॥ उत्पन्न हे चि कुंपुत्रा॥ पडिली सेना आंधारी॥१००॥ तु सी
या स्वरूपा वरून॥ सी ओवारि पुष्पकापावा वोवाळुन॥ कवच कुंडले मागो गेला जाणा॥ ब्राह्मण वेशे शक्र तुते॥१॥ तुं सक
ळ धना मानाणसाचा॥ तत्काळ दिधली कुंडले कवचो॥ कृपणता न धरी सीच॥ काया वाचा मानसे॥२॥ औदार्य सप
शिवकार॥ धर्मसाया सर्वे शागंभीर॥ पराक्रमे पुण्य शील निर्धीर॥ तुज ऐसे नसेची॥३॥ रणमंडळ सांडुनी॥ पळत ते
हा कौन बोका ढिली॥ एकडे भीम आनंदे धरूनी॥ हाकपो डिली आवेशी॥४॥ प्रतिशब्द उठिला गेना ली॥ कौरव पे तो कोप
चली॥ स्वरशास तेक्षणी॥ कितेक नाती जी वभयो॥५॥ वीर बोल तो भय करून॥ पैल वैसल अला रे अर्जुन॥ येकल गती

दुःशासनाचें रक्तपान ॥ कर्ण श्रीमंत आला हो ॥ ७८ ॥ उपरी तो तेही भय समुद्रांत ॥ कौरवसेना आपी पडत ॥ कर्णाचें सत्त्व न अद्भुत ॥ शैल्य
करी तेथवा ॥ ७९ ॥ मग तो कर्ण जैसा वीर पाही ॥ नोतें चीकट पुढवन रथी ॥ तो कारनट लेसा दसाही ॥ रणीं मारिला फाल्गुनें ॥ ईडे
धर्मराज कृष्णार्जुन ॥ प्रीतीनें देत आलिंगन ॥ लाने तो नाथ्यं नमन मोहन ॥ किति उपकार अरादुं ॥ ८० ॥ आमचीसोभा संपत्ती सकळहि
तुं चरणवणात मालनीला ॥ तु ब्रह्मानंद निर्मळ ॥ नगुणप तालाआकासी ॥ ८१ ॥ चिंतामणी चे ढव दासी ॥ जोप तुजला सुखवेसे फरी ॥ तो
वोसगत तबो लिला जन्ही ॥ प्राप्त होय सर्व ही ॥ ८२ ॥ तैसा आमच्या मनोरथी ॥ हरी तु साला सीसारथी ॥ जेतें कासी इच्छि तो चिंती ॥
तुं श्रीपती पुरविसी ॥ ८३ ॥ नरकरार बाउनदीत ॥ दुर्योधनथ्या विलासे नासाकेत ॥ पांडवसेना संतुष्टित ॥ वीरपळत दशदिशा ॥ ८४ ॥ का
जैं साचा पिटुनसुटला बाण ॥ ते साथ्या विला भीमसेन ॥ गदाघाये करून ॥ कौरवसेना विध्वंसिली ॥ ८५ ॥ पंचावीस सहस्र वीर
मारी तते द्वाक्षौद्र ॥ ध्रुतराष्ट्रा च्या जे कुमर ॥ पराक्रम उनपड विला ॥ ८६ ॥ चावजाहली परम घोर ॥ शिबीरांत वैसले चिंतातुर ॥ वी
कर्णासि उघेटुन वार वार ॥ दुर्योधन अश्रु गाळी ॥ ८७ ॥ देवऋषी सदस्थान ॥ चालिले वर्णीत भीमार्जुन ॥ कोण्ही वर्णिती वीर क
र्णी ॥ थ्यीर उघार लागो नीया ॥ ८८ ॥ पानेइ यात्रे पर्वत ॥ हिंधळले बाणासी बहुत ॥ नराउधालें सुर्यसुत ॥ करून समस्त गरुडान ॥ ८९ ॥
हरीवर ध्वजा चें नथी ॥ द्विजवर ध्वज जाहला सारथी ॥ ललगउन ये राजयप्राप्ती ॥ जाहला निश्चिती तयाते ॥ १९० ॥ धर्मराजसारथी बै
सोन ॥ सुगंध स्नेहे दीपिका लाउन ॥ कपूर दीपिका पाजळून ॥ सत्र सवें काचालती ॥ १९१ ॥ कर्णपडिला नगामंडळि ॥ धर्मराज बहिये
उनन्या हली ॥ मग वीरपडिले रणी सकळी ॥ दिव्य अलंकार मंडित ॥ १९२ ॥ वक्ष न पडिले क्षीती ॥ तें वीआलंकार वस्त्रे लगमगीती ॥
असो पांडव शिबिसप्रती ॥ जातो जाहले तेथवा ॥ १९३ ॥ कृष्ण रुपे चीबल अद्भुत ॥ रणीं मारील सुर्यसुत ॥ सुखनिद्रा पांडवकरी
ता ॥ सर्व चिंता सोडुनीया ॥ १९४ ॥ ध्रुतराष्ट्रला गरुन ॥ संजय सांगे वर्तमान ॥ रणीं पडला वीरकर्ण ॥ शोकांप्राण कोन वाचा ॥ १९५ ॥
ध्रुतराष्ट्र गांधारी ॥ बुजाली तेंद्र शोकसमुद्री ॥ संजय विदुर नानापरी ॥ शांत वीती होधाते ॥ १९६ ॥ जनमेजय धरणीनाथ ॥ सांस
वै शंपायन सांगत ॥ द्रोण कादिकाधर्त सांगोसुत ॥ कथा सांगती नै मिश्रारण्यी ॥ १९७ ॥ कर्ण ब्रवे संपल्ये पुन ॥ पुढे शैल्यपर्व क
राश्रवण ॥ श्रीधरब्रह्मानंदे करून ॥ विनवी श्रोतया ॥ १९८ ॥ हे कर्णपर्व श्रोकृता निमिळा ॥ तो तअश्वमेधाचे फळ ॥ श्रवणकरीजो पुं
ण्य सिला ॥ इछिले फल पावेतो ॥ १९९ ॥ तो होय धनधान्ययुक्त ॥ पुत्रपौत्रांतों वनांरत ॥ भाषकज्ञाध्यनकीं जे जे समस्त ॥ कृपाकरी
सावरी ॥ २०० ॥ बांधुजनसतो यविद्याप्रास ॥ ध्वजी अं नता विजयसहा ॥ धनधान्ययुक्त ॥ वैदुर्यरत्नो तीश्रवणे ॥ १ ॥ कर्णपर्व क्षीरा
ब्धीदेखा ॥ पार्थ रथल शोधमंचक ॥ तेथे विराजे वैकुंठनायक ॥ सर्वसामर्थ्यसहीतपैं ॥ ३ ॥ तेथे जयश्रीहे स्वीकेमत्ता ॥ अस्पंगी वसे
चैन्हाला ॥ हाताउनहो तसा स्वला ॥ पांडवघरीं सर्वदा तो ॥ ३ ॥ श्रीमद्भीमा तटवीहारा ॥ ब्रह्मानंदा सें व्यसमुद्रा ॥ पांडुरंगा श्रीधर बरा ॥
दिगंबरा अद्धि लुषा ॥ ४ ॥ तेथुन शैल्यपर्वविजय धारा ॥ पंडितश्रोत अश्रवणकसा ॥ श्रीधरवरदा जगदोध्दारा ॥ मनोरथी वैसवाकुलि ॥ ५ ॥
सुरसपांडवप्रतापग्रंथ ॥ कर्णपर्व व्यासभारत ॥ संमतील सारांशयथार्थ ॥ यकणो वनांत्यांत कथीयेला ॥ २०६ ॥ ॥ श्रीकृष्णा
र्पणमस्तु ॥ - ॥ श्लोकसंख्या ॥ ६०४ ॥ ॥ एकुनसंख्या ॥ १०२३१ ॥ ॥ ८ ॥ ८९ ॥ ८३ ॥

कर्णपर्व

(आ॰रु॥

॥९॥